

Sažetak

1. Islam zabranjuje izdavanje fetve¹ bez ispunjavanja svih neophodnih uslova za njezino izdavanje. Čak i onda, fetva mora da ispunjava uslove islamske pravne teorije u skladu sa definicijama iz klasičnih tekstova. Kod donošenja fetve se takođe zabranjuje citiranje Kur'anskih sura odn. ajeta ili dijelova sura odn. ajeta bez razmatranja cjelokupnosti Kur'ana i hadisa koje se odnose na temu koja se razmatra. Drugim riječima, postoje strogi subjektivni i objektivni preduslovi za izdavanje fetvi, pa se, s tim u vezi, Kur'anske sure i ajeti ne mogu olako koristiti u izlaganju pravne argumentacije bez razmatranja cjelokupnog sadržaja Kur'ana i hadisa.
2. Islam zabranjuje donošenje zakonom obavezujućih odluka po bilo kojoj temi bez majstorskog znanja arapskog jezika.
3. Islam zabranjuje pretjerano pojednostavljivanje pravno-šerijatskih tema i ignorisanje dokazanih islamskih nauka.
4. Islam dozvoljava učenjacima neslaganje po bilo kojoj temi, osim po pitanjima temeljnih istina vjere koju svi muslimani moraju da znaju.
5. Kod donošenja zakonskih rješenja, Islam zabranjuje neuzimanje u obzir savremene stvarnosti.
6. Islam zabranjuje ubijanje nevinih.
7. Islam zabranjuje ubijanje izaslanika, ambasadora i diplomata. Iz toga proizilazi da Islam zabranjuje ubijanje novinara i humanitarnih radnika.
8. Džihad, po Islamu, znači odbrambeni rat. Obavljanje džihada se ne dozvoljava bez legitimnog razloga, legitimne svrhe i bez legitimnih pravila ponašanja.
9. Islam zabranjuje proglašavanje ijednog ljudskog bića nemuslimanom, ukoliko on ili ona otvoreno ne proglasi nevjerovanje.
10. Islam zabranjuje nanošenje štete ili maltretiranje hrišćana ili drugih Ljudi Knjige na bilo koji način.
11. Obaveza je da se Jezidije smatraju za Ljude Knjige.
12. Islam zabranjuje ponovno uvođenje ropstva koje je ukinuto opštim konsenzusom.
13. Islam zabranjuje nasilno prevođenje ljudi na vjeru.
14. Islam zabranjuje da se ženama pobijaju njihova prava.
15. Islam zabranjuje da se djeci pobijaju njihova prava.
16. Islam zabranjuje kažnjavanje po hududu bez praćenja odgovarajućih postupaka koji obezbjeđuju pravdu i samilost.
17. Islam zabranjuje mučenje ljudi.
18. Islam zabranjuje unakaživanje leševa.

¹ Za pojašnjenje islamskih, pravno-šerijatskih i drugih termina koji se pojavljuju u ovom tekstu i koji potiču iz Kur'ana i hadisa pogledajte „Glosar religijskih pojmova“ Međureligijskog vijeća BiH: http://www.pravoslovo.net/tekstovi/arhiva/arhiva01/glosar_Islam.pdf. Svaki citat iz Kur'ana koji se pojavljuje u ovom prijevodu potiče iz prijevoda Besima Korkuta: <http://al-quran.info>.

19. Islam zabranjuje pripisivanje zlih djela Allahu dž.š. (*dželle šanuhu*).
20. Islam zabranjuje uništavanje mezara i svetinja Poslanika s.a.v.s. (*sallallahu alejhi ve sellem*) i njegovih ashaba r.a. (*radijallahu anhum*).
21. Islam zabranjuje oružani ustanak iz bilo kojeg razloga, osim ukoliko vladar ne izrazi jasno nevjerovanje i ne dozvoljava ljudima da klanjaju.
22. Islam zabranjuje proglašavanje Kalifata bez konsenzusa svih muslimana.
23. Islam dozvoljava lojalnost sopstvenom narodu.
24. Nakon smrti Poslanika Muhameda s.a.v.s., Islam ne traži ni od koga da vrši hidžru.

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

Sva zahvala pripada Allahu, Gospodaru Svjetova, Neka je salavat i selam na posljednjeg Allahovog Poslanika i ostale Poslanike

„Tako mi vremena - čovjek, doista, gubi, samo ne oni koji vjeruju i dobra djela čine, i koji jedni drugima istinu preporučuju i koji jedni drugima preporučuju strpljenje.“

(Al-'Asr (Vrijeme), 103:1-3)

Otvoreno pismo

Dr. Ibrahimu Avadu Al-Badriju, zvanom „Abu Bakr Al-Bagdadi“,
Borcima i sljedbenicima samoproglashene „Islamske države“

Neka je na vas spas Božiji i milost Božija,

Tokom hutbe održane u mesdžidu velike džamije Al-Nuri u Mosulu 6. ramazana 1435. hidžretske godine (4. jula 2014. gregorijanske godine), parafrazirajući Abu Bakra Al-Sidikija, izjavili ste sljedeće: „Ako vidite istinu u onome što govorim i činim, podržite me, a ako u onome što govorim i činim ne vidite istinu, posavjetujte me i ispravite“. U nastavku izjave ste iznijeli akademsko mišljenje koje ste objavili putem arapskih medija.

Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Vjera je savjet“.² Sve što navodimo u nastavku ovog teksta je u potpunosti zasnovano na izjavama i postupcima sljedbenika u društvenim medijima samoprozване „Islamske države“, kazivanjima muslimana očevidaca i ni na kojim drugim izvorima. Nadamo se da će ovdje izneseno da odagna sve nesporazume. Ovdje izneseno treba da se smatra za jednostavno predstavljene glavne ideje koje odražavaju mišljenja ogromne većine sunitskih učenjaka tokom postojanja Islama.

U govoru početkom četvrtog mjeseca³, Abu Muhamed Al-Adnani je izjavio sljedeće: „Neka su selam i salavat na Poslanika Muhameda s.a.v.s. poslanog sa mačem kao milost svim svjetovima“.⁴ U ovakvoj izjavi se sukobljavaju zabune i lažne paradigme. Ipak, sljedbenici „Islamske države“ je često i uzaludno ponavljaju.

Naime, Allah dž.š. jeste poslao Poslanika Muhameda s.a.v.s. kao milost svim svjetovima: „**A tebe smo samo kao milost svjetovima poslali**“ (*Al-Anbiya'* (Hodočašće), 22:107). To je istina za sva vremena i sva mjesta. Poslanik s.a.v.s. je poslat kao milost ljudima, životinjama, biljkama, nebesima i džinima i

² Prenosi Muslim u „Kitab al-Iman“, br. 55.

³ Objavljeno 3. aprila 2014. godine na YouTube kanalu SawarimMedia.

⁴ U djelu „Majmu' al-Fatawa“ (Tom 28, str. 270), Ibn Tejmija piše: „Poslanik s.a.v.s. je izjavio sljedeće: „Poslan sam sam, bez ikoga drugog, sa mačem kao pokazatelj Sudnjeg dana da se nikome ne klanja osim Allahu dž.š. Sve što mi je bilo potrebno za preživljavanje je spakovano pod sjenku mog koplja. Niskost i poniženje sljeduje onima koji ne slijede moje učenje. Koji god imitira takve ljude jedan je od njih.“ Ahmed prenosi taj hadis po ovlaštenju Ibn Omera u svom „Musnadu“ (Tom 2, str. 50), a Buhari ga citira“. Međutim, ovaj hadis ima slab lanac prenosilaca.

svi muslimani se slažu sa tim. To je opšta i безусловna izjava koja potiče iz samog Kur'ana. Međutim, izraz „poslan sa mačem“ dolazi iz jednog dijela jednog hadisa koji se odnosio na određeno vrijeme i na određeno mjesto od kojih nijedno više ne važi. Zabranjuje se mješanje Kur'ana i hadisa na ovaj način, kao što se zabranjuje mješanje opšteg i određenog, uslovnog i безусловnog.

Pored toga, Allah dž.š. sebi propisuje milost: „**Gospodar vaš je sam Sebi propisao da bude milostiv.**“ (*Al-An'am* (Stada), 6:54). Allah dž.š. takođe navodi da njegova milost obuhvata sve stvari: „... **a milost Moja obuhvaća sve.**“ (*Al-A'raf*, 7:156). U autentičnom hadisu se prenosi da je Poslanik s.a.v.s. rekao sljedeće: „Kada je Allah dž.š. stvorio Stvaranje, na mjestu iznad Njegovog prijestolja je zapisao sljedeće: „Moja milost je zaista veća od moje ljutnje“⁵.

U skladu sa tim, zabranjuje se izjednačavanje „mača“, dakle ljutnje i strogosti, sa „milošću“. Osim toga, zabranjuje se potčinjavanje onoga što želi da se kaže izrazom „milost svim svjetovima“ izrazu „poslan sa mačem“ pošto bi potčinjavanje prvog izraza drugom značilo da milost zavisi od mača, što jednostavno nije tačno. Osim toga, kako „mač“ može da utiče na domene gdje mačevi nemaju uticaja, kao što su nebesa, džini i biljke? Pošto Poslanik Muhamed s.a.v.s. predstavlja milost prema svim svjetovima, to ne može ni na koji način da znači da je njegova milost uslovljena uzimanjem mača u ruke (u određenom trenutku, radi određenog razloga i u određenom kontekstu).

Ovaj smisao nije samo akademski. Zapravo, s obzirom da pogrešno izjednačavate „mač“ i „milost Allaha dž.š.“, otkrivajte suštinu mnoštva stvari koje obrazlažemo u daljem dijelu teksta.

1. Pravna teorija i tumačenje Kur'ana

U pogledu tumačenja Kur'ana i razumijevanja hadisa, kao i u pogledu samog pitanja opšte pravne teorije, metodologija koju su propisali Allah dž.š. u Kur'anu i Poslanik Muhamed s.a.v.s. u hadisima je sljedeća: razmatra se cjelokupnost svega što je objavljeno o određenoj temi i takva razmatranja se ne smiju oslanjati na samo jedan dio tumačenja. Tek onda se može suditi o određenoj temi na osnovu svih raspoloživih Kur'anskih i hadiskih izvora, ukoliko ste kadri. Allah dž.š. kaže: „**Kako to da u jedan dio Knjige vjerujete, a drugi odbacujete?!**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:85), „**Oni su riječi s mjesta na kojima su bile uklanjali, a dobar dio onoga čime su bili opominjani izostavili.**“ (*Al-Ma'idah* (Trpeza), 5:13), „**on[i] koji Kur'an na dijelove dijele**“ (*Al-Hijr* (Hidžra), 15:91).

Kada se prikupe svi relevantni dijelovi Kur'ana koji govore o određenoj temi, ono što je „opšte“ se mora odvojiti od onoga što je „određeno“ i ono što je „uslovno“ se odvajaju od onoga što je „bezuslovno“. Pored toga, treba razlučiti „nedvosmislene“ dijelove Kur'ana od alegorijskih. Nadalje, pored svih drugih hermeneutičkih uslova koje su naveli klasični imami, moraju se razumijeti i razložiti za objavljivanje svakog ajeta i sure. Iz ovoga slijedi da pri razmatranju određene teme nije dopustivo citiranje jedne sure odn. ajeta ili dijela sure odn. ajeta, bez temeljnog razmatranja i shvatanja cjelokupnosti onoga što Kur'an i hadis govore o toj temi. To je zbog toga što je sve ono što je sadržano u Kur'anu istina i što je sve što je sadržano u autentičnim hadisima nadahnuto božanskim, tako da nije dozvoljeno ignorisanje nijednog detalja. Neophodno je u što većoj mjeri uskladiti sve tekstove. U suprotnome, mora se odrediti jasan razlog zbog kojega jedan tekst treba da teži više od drugog teksta.

Tako u svom djelu „*Al-Risalah*“ objašnjava Imam Šafija i sa njim se slažu svi učenjaci pravnih nauka. Imam Al-Haramejn (Al-Džuvajni), kaže sljedeće u djelu „*Al-Burhan fi Usul Al-Fiqh*“:

„Što se tiče kvaliteta muftije i disciplina kojima mora da vlada, pošto je šerijat napisan arapskim

⁵ Prenose Buhari u „Kitab al-Tawhid“ br. 7422 i Muslim u „Kitab al-Tawba“ br. 2751.

jezikom, neophodno je da muftija posjeduje majstorsko znanje arapskog jezika [...] neophodno je da bude stručnjak za sintaksu i raščlanjivanje [...] neophodno je da bude stručnjak u tumačenju Kur'ana, jer je Kur'an osnova svih odluka [...] Neophodno je da poznaje tekstualnu abrogaciju. Poznavanje osnova pravne nauke predstavlja kamen temeljac cjelokupnog predmeta [...] On takođe treba da vlada različitim nivoima dokaza i argumenata [...] kao i da poznaje njihovu istoriju. [Takođe treba da poznaje] nauku o hadisima, tako da može razlikovati ono što je autentično od onoga što je manjkavo, kao i da razlikuje ono što je prihvatljivo od apokrifnog [...] [Takođe treba da poznaje] pravnu nauku [...] Osim toga, potrebno je da ima i „pravnu intuiciju“, jer ona predstavlja glavni oslonac svakome ko donosi pravna rješenja [...] Učenjaci su sve ovo saželi u definiciji da je muftija „neko ko samostalno poznaje sve tekstove i argumentaciju koja je potrebna za donošenje pravnih rješenja“. U tom smislu, pod izrazom „tekst“ smatramo savladavanje jezika, tumačenje Kur'ana i hadisa, a pod izrazom „argumentacija“ smatramo savladavanje pravne teorije, svake vrste analognog obrazloženja, kao i „pravnu intuiciju“.

Al-Gazali u djelu „*Al-Mustasfa*“ (Tom 1, str. 342), kao i Al-Sujuti u „*Al-Itqan fi Ulum Al-Qur'an*“ (Tom 4, str. 213) obrazlažu isto.

2. Jezik

Kao što je ranije pomenuto, vladanje arapskim jezikom predstavlja jedan od najvažnijih stubova pravne teorije. Pod ovim smatramo savladavanje arapske gramatike, sintakse, morfologije, retorike, poezije, etimologije i tumačenja Kur'ana. Bez savladavanja ovih disciplina greške postaju neizbježne.

Vaše proglašavanje onoga što ste nazvali „Kalifat“ objašnjavate riječima: „Ovo je obećanje Allaha dž.š.“. Lice koje je formulisalo akt o proglašenju je namjeravalo da aludira na ajet: „**Allah obećava da će one među vama koji budu vjerovali i dobra djela činili sigurno namjesnicima na Zemlji postaviti, kao što je postavio namjesnicima one prije njih, i da će im zacijelo vjeru njihovu učvrstiti, onu koju im On želi, i da će im sigurno strah sigurnošću zamijeniti; oni će se samo Meni klanjati, i neće druge Meni ravnim smatrati. A oni koji i poslije toga budu nezahvalni – oni su pravi grješnici**“ (*Al-Nur* (Svjetlost), 24: 55).

Međutim, nije dopustivo spominjanje konkretnih Kur'anskih ajeta ili sura objavljenih u kontekstu događaja koji su se desili prije 1,400 godina nakon objavljivanja sure ili ajeta. Kako Abu Muhamed Al-Adnani može da tvrdi da ovaj tzv. Kalifat predstavlja „obećanje Allaha dž.š.“? Čak i ako pretpostavimo da je njegova tvrdnja tačna, trebalo je da kaže: „Ovo je **od** obećanja Allaha dž.š.“.

Pored toga, načinjena je još jedna jezička greška kada je u odnosu na tzv. Kalifat prisvojena riječ *istikblaf* (nasljeđivanje). Dokaz da se ovdje ne radi o tačnoj upotrebi ove riječi se može naći u sljedećem ajetu: „**Gospodar vaš će neprijatelja vašeg uništiti, a vas nasljednicima** (*yastakblifakum*) **na Zemlji učiniti, da bi vidio kako ćete postupati**“ (*Al-A'raf*, 7:129). Naime, u ovom kontekstu, nasljeđivanje (*istikblaf*) se odnosi na činjenicu da su se ovi ljudi na koje se odnosi ovaj ajet nastanili na zemlji umjesto drugih ljudi. To ne znači da su zavladao u okviru određenog političkog sistema. Prema Ibn Tejmijji, Kur'an ne sadrži tautologiju.⁶ Postoji razlika između *kbilafah* i *istikblaf*. Al-Tabari, u svom tumačenju Kur'ana kaže sljedeće: „Kada se u Kur'anu kaže „**a vas nasljednicima** (*yastakblifakum*) **na Zemlji**“

⁶ U djelu „Majmu' al-Fatawa“ (Tom 13, str. 341), Ibn Tejmijja bilježi sljedeće: „Tautologija [na arapskom jeziku] je rijetka, a u Kur'anu je još i rjeđa ili nepostojeća. Al-Ragib Al-Asfahani je u djelu „Mufradat Al-Qur'an“ izjavio sljedeće (str. 55): „Ovu knjigu prati knjiga koja govori o pravilnom korištenju sinonima i suptilnih razlika koje postoje između sinonimnih riječi. Na taj način se postiže da jedinstvenost svakog izraza postane različita od njegovih sinonima“.

učiniti.“ to znači da će vas On postaviti za nasljednike njihove zemlje poslije njihovog uništenja. Nemaite straha od njih ili drugih ljudi“.⁷

Ovime se dokazuje da značenje riječi *istikhlaf* koja se pojavljuje u ovom ajetu nije u smislu vladanja, nego u smislu prebivanja na njihovoj zemlji.

3. Pretjerano pojednostavljivanje

Nije dozvoljeno stalno „pojednostavljivanje problema“ ili nasumično biranje dijelova Kur’ana bez razumijevanja cjelokupnog konteksta određenih dijelova Kur’ana. Nije dopustivo reći: „Islam je jednostavan. Poslanik s.a.v.s. i njegovi plemeniti ashabi r.a. su bili jednostavni, zašto da komplikujemo Islam?“ A upravo je to ono što je Abu Al-Bara Al-Hindi učinio u svom obraćanju putem video snimka koji je u julu 2014. godine postavljen na Internet. U tom snimku on kaže: „Otvorite Kur’an i pročitajte sure koje govore o džihadu i sve će vam biti jasno. Učenjaci mi kažu ili da je džihad zakonska obaveza ili da nije zakonska obaveza i da nije vrijeme za džihad. Zaboravite sve njih i sami pročitajte Kur’an i znaćete šta je džihad“.

Mora se shvatiti da su Poslanik s.a.v.s. i njegovi plemeniti ashabi r.a. morali da se nose sa malo materijalnih sredstava i da nisu imali komplikovanu tehnologiju, ali da su, i pored toga, bili veći od svih nas u razumijevanju, pravnoj nauci i intelektu, i da je i, pored toga, samo mali broj ashaba r.a. bio kvalifikovan za donošenje fetvi.

Allah dž.š. u Kur’anu kaže: „**Reci: zar su isti oni koji znaju i oni koji ne znaju?**“ (*Al-Zumar* (Skupine), 39:9). Allah dž.š. takođe kaže: „**I prije tebe smo samo ljude slali kojima smo objavljivali, zato pitajte sljedbenike Knjige ako ne znate vi!**“ (*Al-Anbiya’* (Navjesnici), 21:7), kao i „**A da se oni s tim obrate Poslaniku ili predstavnicima svojim, saznali bi od njih ono što žele saznati**“ (*Al-Nisa’* (Žene), 4:83). Prema tome, pravna nauka nije jednostavna stvar, i nije baš da o njoj može svako da govori sa autoritetom ili da izdaje fetve.

Allah dž.š. u Kur’anu kaže: „**A pouku samo razumom obdareni primaju**“ (*Al-Ra’d* (Grmljavina), 13:19). Poslanik Muhamed s.a.v.s. je rekao: „Ko god bez znanja priča o Kur’anu treba da očekuje svoje mjesto u Vatri“.⁸

Takođe je krajnje vreme da se prestane sa bezočnim tvrdnjama kao što su „Oni su bili samo ljudi, pa i mi smo ljudi“. Oni koji ovako govore nemaju isto razumijevanje i uvid kao plemeniti ashabi r.a. i imami selefussalihina (Pravednih Predaka) na koje aludiraju ovakvim tvrdnjama.

4. Razlike u mišljenjima

Postoje dvije vrste razlika u mišljenjima: one koje zaslužuju osudu i one koje zaslužuju pohvalu. Što se tiče razlika u mišljenjima koje zaslužuju osudu, Allah dž.š. u Kur’anu kaže sljedeće: „**A podvojili su se oni kojima je data Knjiga baš onda kada im je došao dokaz jasn**“ (*Al-Bayyinah* (Dokaz), 98:4). U pogledu razlika u mišljenjima koje zaslužuju pohvalu, Allah dž.š. kaže sljedeće: „**i onda bi Allah, voljom Svojom, uputio vjernike da shvate pravu istinu o onome u čemu se nisu slagali.**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:213). Ovo mišljenje već hiljadu godina izražavaju Imam Al-Šafija u djelu „*Al-Risalah*“, ostala tri imama i učenjaci.

Kada se među istaknutim učenjacima pojave razlike u mišljenjima, treba izabrati milosrdnije, tj.

⁷ „Tafsir Al-Tabari“ (Tom 9, str. 28).

⁸ Prenosi Al-Tirmizi u djelu „Tafsir Al-Qur’an“, br. 2950.

najbolje mišljenje. Strogost treba izbjegavati, kao i ideju da je strogost mjera pobožnosti.

Allah dž.š. kaže: „**I slijedite ono najljepše, ono što vam Gospodar vaš objavljuje.**“ (*Al-Zumar* (Skupine), 39:55), kao i „**Ti sa svakim – lijepo! I traži da se čine dobra djela, a nezalica se kloni!**“ (*Al-A'raf*, 7:199). Allah dž.š. takođe kaže: „**[Onima] koji [Allahovu riječ] slušaju i slijede [njihov] najljepš[i] smisao] njima je Allah na Pravi put ukazao i oni su pametni**“ (*Al-Zumar* (Skupine), 39:18). U jednom od autentičnih hadisa se prenosi da je Ajša rekla sljedeće: „Kad god je pred sobom imao više od jednog izbora, Poslanik s.a.v.s. bi uvijek izabrao najlakši“.⁹

Ne treba smatrati da je strožije mišljenje pobožnije, vjerskije ili iskreno pred Allahom dž.š. U strogosti se kriju pretjeranost i ekstremizam.

Allah dž.š. u Kur'anu kaže: „**Allah želi da vam olakša, a ne da poteškoće imate.**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:185). Štaviše, Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Ne budite strogi prema sebi, da ne bi Allah dž.š. bio strog prema vama. Ljudi su prema sebi bili strogi, pa je i Allah dž.š. postao strog prema njima“.¹⁰ U strogosti se kriju obmana i ispraznost, jer oni koji su strogi sami sebe ubjede: „Ja sam strog. Svako ko je manje strog od mene je manjkav“, odnosno, drugim riječima: „Ja sam bolji od njih“. Ovdje se krije nerazdvojivo pripisivanje zle namjere Allahu dž.š., kao da je Allah dž.š. poslao Kur'an kako bi unesrećio ljude. Allah dž.š. kaže: „**Tā hā. Ne objavljujemo Kur'an da se mučiš**“ (*Tā hā*, 20:1-2).

Važno je da se primjeti da je većina ljudi kroz istoriju postala muslimanima blagim pozivom.

Allah dž.š. kaže: „**Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj i s njima na najljepši način raspravljaj! Gospodar tvoj zna one koji su zalutali s puta Njegova, i On zna one koji su na Pravome putu**“ (*Al-Nabl* (Pčele), 16:125). Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Budite nježni, čuvajte se nasilja i poganog izražavanja“.¹¹ Iako se Islam, usljed islamskih osvajanja, politički proširio iz centralne Azije (Horasan) do Sjeverne Afrike, većina stanovnika ovih zemalja su stotinama godina nastavili da slijede svoju hrišćansku vjeru dok neki od njih nisu postepeno počeli da prihvataju Islam zbog blagog poziva, a ne zbog strogosti ili prinude. Velike zemlje i regije, kao što su Indonezija, Malezija, Zapadna i Istočna Afrika i druge, nisu postale muslimanske osvajanjem, nego pozivom.

Stoga, zaključujemo da strogost nije ni mjerilo pobožnosti ni izbor za širenje Islama.

5. Praktični pravni običaji

Ono što se smatra za praktične pravne običaje se odnosi na proces primjenjivanja šerijatskih presuda i bavljenje takvim presudama u skladu sa stvarnostima i okolnostima pod kojima ljudi žive. To se postiže uvidom u stvarnost u kojoj ljudi žive, kao i identifikovanjem njihovih problema, borbi, sposobnosti i svega drugoga čemu su izloženi.

Među praktičnim pravnim običajima razmatramo tekstove koji su primjenjivi na stvarnost koja ljude okružuje u određenom vremenu, kao i obaveze koje mogu da odlože sve dok se ne postigne vrijeme kada mogu da ih ispune, ili one obaveze koje mogu da se odlože zbog njihovih sposobnosti. Imam Gazali je rekao: „Što se tiče praktičnih pitanja koje diktiraju neophodnosti, nije nemoguće da do [praktičnih pitanja] može da dovede nezavisno rasuđivanje, čak i ukoliko se ne naslućuju“.¹² Ibn Kajim Al-Džavzije je rekao: „Pored toga što moraju da poznaju njihove običaje i tradiciju, [pravnicima] moraju

⁹ Prenose Buhari u „Kitab al-Hudud“ br. 6786 i Muslim u „Kitab al-Fada'il“ br. 2327.

¹⁰ Prenosi Abu Davud u „Kitab Al-Adab“, br. 4904.

¹¹ Prenosi Al-Buhari u „Kitab al-Adab“, br. 6030.

¹² Al-Gazali: „Al-Mustasfa fi Usul Al-Fiqh“ (Tom 1, str. 420).

da shvate ljudske sklonosti za planiranjem, prevarom i pronevjerama. Fetve se mijenjaju promjenom vremena, mjesta, običaja i uslova, i sve to, kao što je prethodno razjašnjeno, dolazi od Božje religije“.¹³

6. Ubijanje nevinih

Allah dž.š. u Kur'anu kaže: „**I ne ubijajte nikoga koga je Allah zabranio ubiti, osim kad pravda zahtijeva!**“ (*Al-Isra'* (Noćno putovanje), 17:33), kao i „**Reci: Dođite da vam kažem šta vam Gospodar vaš propisuje: da Njemu nikoga ravnim ne smatrate, da roditeljima dobro činite, da djecu svoju, zbog neimaštine, ne ubijate – Mi i vas i njih hranimo – ne približujte se nevaljalštinama, bile javne ili tajne; ne ubijajte onog koga je Allah zabranio ubiti, osim kada to pravda zahtijeva – eto, to vam On preporučuje da biste razmislili**” (*Al-An'am* (Stada), 6:151).

Ubijanje duše, bilo koje duše, je haram (ono što je zabranjeno i što se ne smije prekršiti sa pravno-šerijatske tačke gledišta), kao i jedan od najodvratnijih grijehova.

Allah dž.š. u Kur'anu kaže sljedeće: „**Zbog toga smo Mi propisali sinovima Israilovim: ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini – kao da je sve ljude poubijao; a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva – kao da je svim ljudima život sačuvaio. Naši poslanici su im jasne dokaze donosili, ali su mnogi od njih, i poslije toga, na Zemlji sve granice zla prelazili**“ (*Al-Ma'idah* (Trpeza), 5:32).

Vi ste pobili mnoštvo nevinog naroda koji nisu bili borci i nisu bili naoružani, samo zato što se ne slažu sa vašim mišljenjem.¹⁴

7. Ubijanje izaslanika

Poznato je da sve religije zabranjuju ubijanje izaslanika. Ovdje, pod izrazom „izaslanik“ smatramo ljude koje pripadnici jedne grupe šalju pripadnicima druge grupe u cilju obavljanja plemenitih zadataka kao što su pomirenje ili dostavljanje poruke. Izaslanici imaju posebnu nepovredivost. Ibn Masud je rekao: „Običaji nalažu da se izaslanici nikada ne ubijaju“.¹⁵

Novinari, iskrenih namjera i oni koji, naravno, nisu špijuni, se smatraju za izaslanike istine, jer imaju zadatak da opštoj populaciji prikažu istinu. Vi ste nemilosrdno pobili novinare Jamesa Foleya i Stevena Sotloffa, čak i nakon što vas je Sotloffova majka preklinjala za milost. Humanitarni radnici su izaslanici milosti i dobrote, ali vi ubiste humanitarnog radnika Davida Hainesa. Ono što ste vi uradili se nesumljivo smatra zabranjenim.

8. Džihad

Svi muslimani smatraju da džihad krije velike vrline. Allah dž.š. kaže: „**O vjernici, zašto ste neki oklijevali kada vam je bilo rečeno: „Krenite u borbu na Allahovu putu!“, kao da ste za zemlju prikovani?**“ (*Al-Tawbah* (Pokajanje), 9:38), „**I borite se na Allahovom putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali vi ne otpočinite borbu! – Allah, doista, ne voli one koji zapodijevaju kavgu**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:190), kao i mnogi drugi ajeti i sure.

Imam Šafija, ostala tri imama i svi učenjaci smatraju da džihad spada u obavezu zajednice, a ne u obavezu pojedinca zbog čega Allah dž.š. kaže: „**i On svima obećava lijepu nagradu. Allah će**

¹³ Ibn Kajim Al-Dževzija: „Plam Al-Muqi'een 'an Rabbil-'Alamin“ (Tom 4, str. 157).

¹⁴ Poslanik s.a.v.s. nije pobio licemjere koji se nisu slagali s njim, niti je dozvolio da budu pobijeni. Dapače, Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Da ljudi ne bi rekli da je Muhamed pobio svoje drugove.“ Prenose Al-Buhari u „Kitab Tefsir al-Kur'an“, br. 4907 i Muslim u „Kitab al-Bir Wal-silah“, br. 2584.

¹⁵ Prenosi Imam Ahmed u svom „Musnadu“, (Tom 6, str. 306).

borcima, a ne onima koji se ne bore, dati veliku nagradu“ (*Al-Nisa'* (Žene), 4:95). „Džihad“ je islamski izraz koji ne može da se koristi na primjeru oružanog sukoba protiv drugih muslimana. To je čvrsto uspostavljeni princip. Pored toga, svi učenjaci se slažu da obavljanje džihada zavisi od saglasnosti jednog od roditelja.

Dokaz za to je sljedeće. Naime, jednom je jedan čovjek došao kod Poslanika Muhameda s.a.v.s. tražeći od njega da mu dozvoli da obavi džihad. Poslanik s.a.v.s. ga je upitao: „Da li su ti roditelji živi?“ na šta je taj čovjek odgovorio: „Jesu“. Poslanik s.a.v.s. mu je rekao: „Obavi džihad (borbu) tako što ćeš da im služiš“.¹⁶

Nadalje, u Islamu postoje dvije vrste džihada: veći džihad, odn. džihad (borba) protiv sopstvene sujete, i manji džihad, odn. džihad (borba) protiv neprijatelja. Što se tiče većeg džihada, Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Vraćamo se sa većeg džihada na manji džihad“.¹⁷ Ako smatrate da je ovaj hadis slab ili apokrifan, dokaz o postojanju ovog koncepta se nalazi u samom Kur'anu: „**zato ne čini nevjernicima ustupke i Kur'anom se svim silama protiv njih bori**“ [dosl. obavljaj veliki džihad] (*Al-Furqan*, 25:52). Ajet „**Kur'anom se svim silama protiv njih bori**“ se ovdje odnosi na Kur'an, koji je „**lijek za vaša srca**“ (*Yunus* (Jona) 10:57). Ovo je još i jasnije iz hadisa koji prenosi da je Poslanik s.a.v.s. rekao: „Hoćete da vam kažem o najboljem od svih djela, najboljem činu pobožnosti u očima Gospodara vašeg koji će vam uzdići status na onom svijetu i onome što je bolje za vas od trošenja zlata i papira, od oružanog ustanka protiv neprijatelja i od njihovog rezanja vaših vratova i vašeg rezanja njihovih vratova? „Hoćemo“, rekoše. „Nezaboravljanje Allaha dž.š.“¹⁸, odgovori Poslanik s.a.v.s.“

Dakle, veći džihad je onaj koji se obavlja protiv sopstvene sujete, a njegovo oružje je nezaboravljanje Allaha dž.š. i pročišćavanje duše.

Osim toga, Allah dž.š. je u jednom drugom ajetu pojasnio odnos između dvije vrste džihada: „**O vjernici, kada se s kakvom četom sukobite, smjeli budite i neprestano Allaha spominjite da biste postigli što želite**“ (*Al-Anfal* (Plijen), 8:45). Dakle, manji džihad je otporniji i zavisi od većeg džihada koji se obavlja protiv sopstvene sujete nezaboravljanjem Allaha dž.š. i pročišćavanjem duše. U svakom slučaju, džihad je sredstvo za postizanje mira, sigurnosti i bezbjednosti, a ne cilj sam po sebi. To je jasno iz riječi Allaha dž.š.: „**I borite se protiv njih sve dok mnogoboštva ne nestane i dok se Allahova vjera slobodno ispovijedati ne mogne. Pa ako se okane, onda neprijateljstvo prestaje, jedino protiv nasilnika ostaje.**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:193).

U govoru održanom 4. jula 2014. godine ste izjavili: „Nema života bez džihada“. Možda ste takvu tvrdnju zasnovali na Al-Kurtubijevom tumačenju ajeta: „**O vjernici, odazovite se Allahu i Poslaniku kad od vas zatraži da činite ono što će vam život osigurati**“ (*Al-Anfal* (Plijen), 8:24). Istinski džihad oživljava srce. Međutim, može biti života bez džihada, jer se muslimani mogu suočiti sa okolnostima u kojima nije potrebna borba ili sa okolnostima gdje džihad nije potreban. Islamska istorija je prepuna takvih primjera.

Jasno je da ste vi i vaši borci neustrašivi i da ste spremni da položite žrtvu u svojoj namjeri za obavljanjem džihada. To ne može poreći nijedno iskreno biće koje prati ove događaje, bilo da se radi

¹⁶ Prenosi Al-Buhari u „Kitab al-Jihad“, br. 3004.

¹⁷ Prenose Al-Bayhaqi u „Kitab al-Zuhd“ (Tom 2, str. 165) i Al-Hatib Al-Bagdadi u „Tarikh Bagdad“ (Tom 3, str. 523).

¹⁸ Prenosi Imam Malik Al-Muvata u „Kitab al-Nida 'Lissalah“ br. 490, kao i Al-Tirmizi u „Kitab al-Da'awat“ i Ibn Madža u „Kitab al-Adab“, br. 3790, a ispravlja Al-Hakim u „Al-Mustadrak“ (Tom 1, str. 673).

o prijatelju ili neprijatelju. Međutim, bez legitimnog razloga, legitimnih ciljeva, legitimne svrhe, legitimne metodologije i legitimne namjere džihad uopšte nije džihad, nego ratno huškarenje i kriminal.

a. Namjera džihada: Allah dž.š. kaže: „**i da je čovjekovo samo ono što sâm uradi.**“ (*Al-Najm* (Zvijezda), 53:39). Poslanička tradicija ovaj ajet spaja sa Abu Musom Al-Ašarijem, čovjekom koji je došao Poslaniku s.a.v.s. i rekao: „Čovjek može da se bori iz zanosa, hrabrosti ili ponosa. Koji je od ovih načina Allah dž.š. postavio?“ Poslanik s.a.v.s. je odgovorio: „Onaj koji se bori da Allahova dž.š. riječ bude glavna, to je onaj koji se bori na putu Allaha dž.š.“¹⁹ Pored toga, Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Prvi kome će se suditi tokom Sudnjeg dana je onaj koji je preselio kao šehid. Ime će mu biti prozvano i [Allah dž.š.] će mu učiniti Njegove usluge koje On prepoznaje. Pitaće ga: „Šta si napravio sa uslugama koje sam ti učinio?“ na šta će mu čovjek odgovoriti: „Borio sam se za Tebe, dok nisam poginuo“. [Allah dž.š.] će reći: „Lažeš. Borio si se kako bi se reklo da si hrabar“. Narediće da se licem vuče po zemlji i da se baci u Vatru...“²⁰

b. Razlog za džihad: Razlog koji muslimani imaju za obavljanje džihada je kako bi se borili protiv onih kojih ih napadaju, a ne kako bi se borili protiv onih koji ih ne napadaju, niti kako bi pretjerano vratili onima koji su pretjerali prema njima. Riječi kojima Allah dž.š. dozvoljava džihad su sljedeće: „**Dopušta se odbrana onima koje drugi napadnu, zato što im se nasilje čini – a Allah ih je, doista, kadar pomoći – onima koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani samo zato što su govorili: „Gospodar naš je Allah!“ A da Allah ne suzbija neke ljude drugima, do temelja bi bili porušeni manastiri, i crkve, i havre, a i džamije u kojima se mnogo spominje Allahovo ime. A Allah će sigurno pomoći one koji vjeru Njegovu pomažu – ta Allah je zaista moćan i silan –**,“ (*Al-Hajj* (Hidžra), 22:39-40).

Dakle, džihad se veže uz bezbjednost, slobodu vjere, one kojima je nanesena nepravda i one koji su iseljeni sa sopstvene zemlje. Ova dva ajeta su objavljena nakon što su Poslanik s.a.v.s. i njegovi ashabi r.a. 13 godina trpili mučenja, ubistva i progon od strane idolopoklonika. Stoga, ne postoji ništa što se zove ofanzivni ili agresivni džihad koji se obavlja samo zato što ljudi imaju različite religije ili mišljenja.

Ovo je stav Imama Ebu Henife, Imama Malika i Ahmeda i svih drugih učenjaka, među koje ubrajamo Ibn Tejmijja, osim nekih učenjaka Šafijiske škole.²¹

c. Cilj džihada: Učenjaci se slažu po pitanju cilja džihada, jer Allah dž.š. kaže: „**I borite se protiv njih sve dok mnogoboštva ne nestane i dok se Allahova vjera slobodno ispovijedati ne mogne. Pa ako se okane, onda neprijateljstvo prestaje, jedino protiv nasilnika ostaje**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:193). Poslanik s.a.v.s. dodaje: „Naređeno mi je da se borim sve dok moji neprijatelji ne kažu „Nema boga, sem Allaha dž.š.“, tako da ko god kaže „Nema boga, sem Allaha dž.š.“ može biti siguran i za sebe i za svoju imovinu, kako se dozvoljava zakonom, a njegov konačni obračun je sa Allahom dž.š.“²² To je cilj džihada kada se povede rat protiv muslimana.

Ovi tekstovi preciziraju kako izgleda pobjeda u slučaju kada muslimani pobjede i da se razlog za obavljanje džihada ne smije zamijeniti sa ciljevima džihada. Po tom pitanju se slažu svi učenjaci. Hadis koji smo prenijeli se odnosi na događaj koji se već desio i koji je zavisio od riječi Allaha dž.š.: „**On je poslao Poslanika Svoga s Uputom i vjerom istinitom da bi je uzdigao iznad svih vjera. A Allah**

¹⁹ Prenose Al-Buhari u „Kitab al-Tawhid“ br. 7458 i Muslim u „Kitab al-Imarah“, br. 1904.

²⁰ Prenosi Muslim u „Kitab Al-Imarah“, br. 1905.

²¹ Cf. „Ahkam al-Harb fil-Islam“ Vahbija Al-Zuhajlija.

²² Prenosi Al-Buhari u djelu „Kitab al-Jihad“, br. 2946.

je dovoljan Svjedok!“ (*Al-Fath* (Blistava pobjeda), 48:28). Ovaj događaj se desio na Arabijskom poluostrvu za vrijeme Poslanika s.a.v.s., jer Allah dž.š. kaže: „**da opominješ Mekku i ostali svijet.**“ (*Al-An'am* (Stada), 6:92), kao i „**O vjernici, borite se protiv nevjernika koji su u blizini vašoj.**“ (*Al-Tambah* (Pokajanje), 9:123). Poslanik s.a.v.s. je takođe rekao: „Iselite idolopoklonike sa Arabijskog poluostrva“.²³ Kako to da ovo ne prolazi kada je Allah dž.š. obećao Poslaniku s.a.v.s.: „**On po Poslaniku Svome šalje uputstvo i vjeru istinitu da bi je uzdigao iznad svih vjera, makar ne bilo pravo mnogobošcima**“ (*Al-Saff* (Red), 61:9). Ovdje mora da se govori o Arabijskom poluostrvu, jer se ovo desilo za života Poslanika s.a.v.s. U svakom slučaju, ukoliko komandanti džihada uvide da je u najboljem interesu muslimana, dopušteno im je da prestanu sa borbom, čak i ukoliko ovaj cilj nije ostvaren, jer Allah dž.š. kaže: „**Pa ako se okane, onda neprijateljstvo prestaje, jedino protiv nasilnika ostaje.**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:193).

Okolnosti i događaji Sulh al-Hudajbija služe u dokazu predašnjega.

d. Pravila ponašanja tokom džihada: Pravila ponašanja tokom džihada su sažeta u riječima Poslanika Muhameda s.a.v.s.: „Ratujte, ali ne budite opaki, podmukli, nemojte da sakatite ili ubijate djecu.“²⁴ Na dan osvajanja Meke, Poslanik s.a.v.s. je takođe izjavio: „Oni koji se povlače se ne smiju ubijati, povrijeđenima se ne smije nauditi, svako ko zatvori vrata za sobom je bezbjedan“.²⁵

Slično tome, kada je Ebu Bekr Al-Siddik pripremio vojsku i uputio je na Levant, on je rekao: „Pronaći ćete ljude koji su se posvetili manastirima, ostavite ih njihovim predanostima. Naći ćete i druge čije su glave šejtanski postolji (tj. naoružani đakoni²⁶), odrubite im te glave. Ali, ne ubijajte stare i nemoćne, žene ili djecu, ne uništavajte zgrade, ne sijecite stabla i nemojte da naudite stoki bez opravdanoga razloga, ne palite i ne sijecite palme, ne budite podmukli, ne sakatite, ne budite kukavice i ne pljačkajte. I, zaista, Allah dž.š. će podržati one koji Njega i Njegove Poslanike podržavaju dok Njega ne ugledaju. Zaista, Allah dž.š. je moćan i silan“.²⁷

Šerijat zabranjuje ubijanje zarobljenika. Ali, vi pobiste mnoštvo zatvorenika, među koje ubrajamo i 1,700 zarobljenika u logoru Speicher u Tikritu u junu 2014. godine, 200 zarobljenika na nalazištu gasa u Šaeru u julu 2014. godine, 700 zarobljenika iz plemena Šaetat u Dejr el-Zoru (među kojima i 600 nenaoružanih civila), 250 zarobljenika u vazduhoplovnoj bazi Tabka u Al-Raki u avgustu 2014. godine, kurdske i libanske vojnike, i mnoge druge neimenovane koje Allah dž.š. poznaje. To su gnusni ratni zločini.

Ako tvrdite da je Poslanik s.a.v.s. pobio neke zarobljenike nakon nekih bitaka, odgovaramo da je nakon bitke na Badru on naredio da se pogube samo dva zarobljenika i to Ukba ibn Abi Muejt i Nadr ibn Al-Harit. Oni su bili ratni huškači i ratni zločinci, a pogubljenje ratnih zločinaca je dozvoljeno ako tako vladar naredi. Tako je i Saladin uradio nakon što je osvojio Jerusalem, tako su i saveznici uradili poslije suđenja u Nirnbergu nakon Drugog svjetskog rata. Što se tiče desetine hiljada zarobljenika koji su pali pod nadležnost Poslanika s.a.v.s. u rasponu od deset godina i 29 bitaka, on nije pogubio nijednog redovnog vojnika. Umjesto toga, poveo je računa da se sa njima blago postupa.²⁸

²³ Prenose Buhari u „Sahih, Kitab al-Jihad“ br. 3053 i Muslim u „Kitab al-Wasiyyah“, br. 1637.

²⁴ Prenose Muslim u „Kitab al-Jihad“ br. 1731, i Al-Tirmizi u „Kitab al-Diyat“, br. 1408.

²⁵ Prenosi Ibn Abi Šajba u „Al-Musanna“ (Tom 6, str. 498).

²⁶ Đakoni su bili naoružani sveštenici-borci.

²⁷ Prenose Al-Bajhaki u „Al-Sunan Al-Kubra“ (Tom 9, str. 90) i Al-Marvazi u „Musnad Ebu Bakr“, br. 21.

²⁸ Prenose Ibn Abdulah u „Al-Isti'ab“ (Tom 2, str. 812) i Al-Kurtubi u „Tafsiru“ (Tom 19, str. 129): „Katada je rekao: „Allah dž.š. je naredio da se prema zarobljenicima dobro postupa.““

Allahova dž.š. uredba o zarobljenicima i ratnim zarobljenicima je sadržana u sljedećim riječima Allaha dž.š.: „**ili ih velikodušno sužanjstva oslobodite ili otkupninu zahtijevajte.**“ (*Mubammad* (Muhamed), 47:4). Allah dž.š. je zapovjedio da se zarobljenici i ratni zarobljenici tretiraju sa dostojanstvom i poštovanjem: „**i hranu su davali – mada su je i sami željeli – siromahu i siročetu i sužnju**“ (*Al-Insan* (Čovjek), 76:8). Zaista, istinski običaj Poslanika s.a.v.s. po pitanju zarobljenika je pomilovanje i amnestija, kao što se i pokazalo tokom osvajanja Meke kada je Poslanik s.a.v.s. rekao: „Kažem isto što je moj brat Jusuf rekao: „Danas vam nećemo zamjerati“. Idite, slobodni ste!“²⁹

Na kraju, jedan od najvažnijih principa kada je u pitanju način obavljanja džihada je da se dozvoljava samo ubijanje boraca. Njihove porodice i neborci se ne smiju namjerno ubijati. Ako pitate o onom primjeru kada je Poslanik s.a.v.s. upitan o prolaznicima i ženama koji su pobijeni zajedno sa idolopoklonicima, on je o tome rekao sljedeće: „Oni su od njih“.³⁰ Ovaj hadis se odnosi na slučajno ubijanje nevinih i ni na koji način ne ukazuje da se dozvoljava namjerno ubijanje nevinih, kao recimo tokom bombaških napada. Što se tiče Allahovih riječi: „**budi prema njima strog!**“ (*Al-Tawbah* (Pokajanje), 9:73), i „**i neka oni osjete vašu strogost!**“ (*Al-Tawbah* (Pokajanje), 9:123), ovo se odnosi na ratne, a ne na poslijeratne okolnosti.

9. Proglašavanje ijednog ljudskog bića za nemuslimana

Neki nesporazumi oko tekfira (proglašavanje muslimana nemuslimanom) potiču zbog pretjerivanja nekih Salafijskih učenjaka po pitanjima tekfira i u njihovom prekoračenju onoga što su Ibn Tejmijja i Ibn Al-Kajim izjavili u mnogim važnim aspektima ove teme. Ukratko, tekfir korektno glasi kao što slijedi:

a. U Islamu je stopostotno tačno da je musliman svako ko kaže „Nema boga, sem Allaha dž.š., i Muhamed je Božiji Poslanik“ i da ne može biti proglašen za nemuslimana. Allah dž.š. kaže: „**O vjernici, kada u boj krenete, na Allahovu putu, sve dobro ispitajte i onome ko vam nazove selam ne recite: „Ti nisi vjernik!“ – kako biste se domogli ovozemaljskih dobara; ta u Allaha su mnoge dobiti! I vi ste prije bili kao oni, pa vam je Allah darovao milost Svoju; zato uvijek sve dobro ispitajte, a Allahu je, zaista, poznato ono što radite.**“ (*Al-Nisa'* (Žene), 4:94).

Značenje izraza „**zato uvijek sve dobro ispitajte**“ u gornjem ajetu znači da ih treba pitati: „Da li ste muslimani?“ Odgovor treba uzeti zdravo za gotovo bez suočavanja ili ispitivanja njihove vjere. Pored toga, Poslanik Muhamed s.a.v.s. je rekao: „Teško vama! Pogledajte! Nakon što umrem, ne postanite nevjernici, ne odrubljujte jedni drugima glave“.³¹ Poslanik s.a.v.s. je takođe rekao: „Pa ko god kaže: „Nema boga, sem Allaha dž.š.“ poštedio je i sebe i svoju imovinu, osim kako je dozvoljeno zakonom, i računicom koju će pred Allahom dž.š. da položi“.³² I Ibn Omer i Ajša su rekli: „Ne dozvoljava se proglašenje ljudi Kible nemuslimanima“.³³

b. Ovo pitanje je od najvećeg značaja jer se koristi kako bi se opravdalo prosipanje muslimanske krvi, kršenje njihovih svetinja, i uzurpiranje njihovog bogatstva i prava. Allah dž.š. kaže: „**Onome ko hotimično ubije vjernika kazna će biti – Džehennem, u kome će vječno ostati; Allah će na njega gnjev Svoj spustiti i prokleće ga i patnju mu veliku pripremiti**“ (*Al-Nisa'* (Žene), 4:93).

²⁹ Prenio Al-Bajhaki u „Al-Sunan Al-Kubra“ (Tom 9, str. 118). Cf. „Fayd Al-Qadeer Sharh al-Jami' al-Sagheer“, (Tom 5, str. 171).

³⁰ Prenosi Muslim u „Kitab al-Jihad“, br. 1745.

³¹ Prenose Al-Buhari u „Kitab al-Maghazi“ br. 4403 i Muslim u „Kitab al-Iman“, br. 66.

³² Prenosi Al-Buhari u „Kitab al-Jihad“, br. 2946.

³³ Kako prenosi Al-Hafiz Al-Hajtami u djelu „Majma' Al-Zawa'id“, (Tom 1, str. 106).

Štaviše, Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Ko god bratu svome kaže „Nevjerniče jedan“, to svakako postaje tačno za jednog od njih“.³⁴ Allah dž.š. je sljedećim riječima najoštrije upozorio protiv ubijanja svakoga ko se ovako usmeno očituje o Islamu: „**Ako vas takvi ostave na miru i ne napadaju vas, i ako vam ponude mir, onda vam Allah ne daje nikakva prava protiv njih**“ (*Al-Nisa'* (Žene), 4:90). Poslanik s.a.v.s. je upozorio protiv optuživanja ljudi za mnogoboštvo i protiv potezanja mača na njih. Rekao je: „Osoba od koje me je najviše strah zbog vas je osoba koja je pročitala Kur'an, bacila ga i odbacila i latila se mača protiv komšije optužujući ga za mnogoboštvo“.³⁵

Ne dozvoljava se ubijanje nijednog muslimana (niti ijednog ljudskog bića) koji je nenaoružan i neborac. Osama Ibn Zejd je prenio da ga Poslanik s.a.v.s. upitao sljedeće nakon što je ubio čovjeka koji je rekao „Nema boga, sem Allaha dž.š.“: „Izjavio je „Nema boga, sem Allaha dž.š.“, a ti si ga ubio?!“ Ja sam odgovorio: „Božji Poslaniče, on je to rekao samo iz straha pred [našim] oružjem“. Poslanik s.a.v.s. je odgovorio: „Da li si mu i u dušu pogledao da znaš da li je tako iskreno mislio?“³⁶

Nedavno se na video snimku koji je objavljen na kanalu YouTube pojavio Šakir Vahib, koji je u to doba bio povezan sa onim što se tada zvalo „Islamska država“ u Iraku i Levantu. Na snimku se vidi kako zaustavlja nenaoružane civile koji su tvrdili da su muslimani. Počeo je da ih propituje o broju rekata u određenim namazima. Kada su pogrešno odgovorili, pobio ih je.³⁷ To je apsolutno zabranjeno sa pravno-šerijatske tačke gledišta i predstavlja gnusan zločin.

c. Ljudska djela se vezuju za namjeru koja stoji iza tih djela. Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Sve naše postupke prati namjera i svakoj osobi će doći ono što je namjeravala...“³⁸ Pored toga, Allah dž.š. kaže: „**Kad ti licemjeri dolaze, oni govore: „Mi tvrdimo da si ti, zaista, Allahov poslanik!“ – I Allah zna da si ti, zaista, Njegov poslanik, a Allah tvrdi i da su licemjeri pravi lašci**“ (*Al-Munafiqun* (Licemjeri), 63:1). Allah dž.š. opisuje očitovanje licemjera o Poslanikovoju s.a.v.s. poruci, neospornoj činjenici, kao laži, jer su namjeravali da slažu kada su tako izjavili, iako su govorili o stvarima koje su istinite same po sebi. Lažno su se očitovali zato što su svojim jezicima izgovorili istinu za koju Allah dž.š. zna da im srca odbacuju. To znači da nevjerovanje zahtjeva namjeru o nevjerovanju, a ne samo rasijane riječi ili djela. Ne dozvoljava se optuživanje ikoga za nevjerovanje bez dokaza o namjeri o nevjerovanju. Niti je dozvoljeno optuživanje ikoga da je nemusliman bez utvrđivanja njihove namjere. Moguće je, na kraju krajeva, da je osoba bila primorana, neupućena, dementna ili da nije baš tako mislila. Takođe je moguće da je ta osoba pogrešno shvatila određenu temu. Allah dž.š. kaže: „**Onoga koji zaniječe Allaha, nakon što je u Njega vjerovao – osim ako bude na to primoran, a srce mu ostane čvrsto u vjeri – čeka Allahova kazna. One kojima se nevjerstvo bude mililo stići će srdžba Allahova i njih čeka patnja velika**“ (*Al-Nabl* (Pčele), 16:106).

Zabranjuje se tumačenje implikacije djela ljudi. Samo ta osoba može da tumači njegova odn. njezina sopstvena djela, posebno kada po pitanju određenog djela među muslimanima postoje razlike u mišljenjima. Takođe se zabranjuje proglašavanje drugih nemuslimanima zbog svake teme po čijem pitanju među muslimanskim učenjacima postoji razlika u mišljenjima. Zabranjuje se proglašavanje cijele grupe ljudi nemuslimanima. Nevjerovanje, u zavisnosti od njihovih djela i namjera, se odnosi

³⁴ Prenosi Al-Buhari u „Kitab al-Adab“ br. 6104.

³⁵ Prenosi Ibn Haban u „Sahihu“ (Tom 1, str. 282).

³⁶ Prenosi Muslim u „Kitab al-Iman“ br. 96. U narednom pripovijedanju se kaže: „Da li si ga ubio nakon što je izjavio „Nema boga, sem Allaha dž.š.“? Rekao sam: „Pokušavao je da se spasi“. [Poslanik Muhamed s.a.v.s.] je samo ponavljao riječi tog čovjeka.“ Prenosi Al-Buhari u „Kitab al-Maghazi“ br. 4369.

³⁷ YouTube video: http://www.youtube.com/watch?v=9yrVPE_-f9I, juni 2014. godine.

³⁸ Prenose Al-Buhari u „Kitab Bad' al-Wahy“ br. 1 i Muslim u „Kitab al-Imarah“ br. 1907.

samo na pojedince. Allah dž.š. kaže: „**A nijedan grješnik neće nositi grijeha drugoga!**“ (*Al-Zumar* (Skupine), 39:7). Konačno, zabranjuje se proglašavanje nemuslimanima ljudi koji ne sumnjaju u nevjerovanje drugih ili odbijaju da ih proglase za nemuslimane.

Razlog za ovako detaljno objašnjenje ove tačke otvorenog pisma je u tome što ste po pristizanju u Mosul i Alep odmah počeli da dijelite primjerke knjige Muhameda bin Abdel-Vahaba. U svakom slučaju, učenjaci, među koje ubrajamo Ibn Tejmijja i Ibn Al-Kajima Al-Dževzijaha, prave razliku između aktivnosti nevjernika i proglašenja ljudi za nemuslimane. Čak i ako lice obavlja djelo koje sadrži elemente nevjerovanja, to ne iziskuje da se tom licu sudi kao nevjerniku i to zbog razloga koje smo ranije naveli. Al-Zehabi³⁹ prenosi da je njegov učitelj, Ibn Tejmijje, pred kraj života običavao da kaže: „Ne proglašavam nijednog pripadnika zajednice za nemuslimana. Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Svako ko uzima abdest je vjernik“ iz čega slijedi da je musliman svako ko abdestom poštuje propisane molitve.“

To je ključna tačka. Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Suptilni širk [tj. udruživanje partnera sa Allahom dž.š.] je kada čovjek tokom molitve uljepšava način na koji klanja radi posmatrača“.⁴⁰ On opisuje razmetanje tokom molitve kao „suptilan širk“, koji spada u red manjih širkova. Ovaj manji širk, pod koji zapadnu neki vjernici, se ne smatra za veliki širk i ne može da dovede do tekfira odn. do izbacivanja iz okrilja Islama.

Osim Poslanika s.a.v.s. i drugih Poslanika, svi drugi se klanjaju Allahu dž.š. u skladu prema njihovim sposobnostima, a ne kako to Allah dž.š. zaslužuje. Allah dž.š. kaže: „**. ne poznaju Allaha kako treba.**“ (*Al-An'am* (Stada), 6:91), kao i: „**Pitaju te o duši. Reci: „Šta je duša – samo Gospodar moj zna, a vama je dato samo malo znanja**““ (*Al-Isra'* (Noćno putovanje), 17:85). Ipak, Allah dž.š. prihvata takvo klanjanje. I ljudi nisu u stanju da pojme Allaha dž.š., zato što: „**Niko nije kao On!**“ (*Al-Sbura* (Savjet), 42:11), kao i „**Pogledi do Njega ne mogu doprijeti, a On do pogleda dopire**“ (*Al-An'am* (Stada), 6:103). Ne zna se ništa o Njemu osim što je otkrio u Otkrivanju ili što je prenio na Poslanika Muhameda s.a.v.s.: „**Onome najuzvišenijem, koji svemirom vlada, koji šalje Objavu, riječi Svoje – kome hoće od robova Svojih, da upozori na Dan susreta međusobnog.**“ (*Ghafir* (Onaj koji oprašta), 40:15). Dakle, kako iko može da se lati mača i posegne ga na druge samo zato što on ili ona vjeruje da njegovi odn. njeni protivnici ne mogu da se klanjaju Allahu dž.š. kako On to zaslužuje? Niko se ne klanja Allahu dž.š. onako kako to On zaslužuje, osim onih kojima On tako dozvoli. Od suštinske je važnosti činjenica da je pitanje širka među Arapima bespredmetno. Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Šejtan je izgubio nadu da će mu se klanjati oni koji klanjaju na Arabijskom poluostrvu, ali [cilja] da posije razdor među njima“.⁴¹

10. Ljudi Knjige

Što se tiče arapskih hrišćana, dali ste im tri izbora: džizija (plaćanje poreza), mač ili prelazak na Islam. Domove ste im obojili crvenom bojom, uništili ste im crkve i, u nekim slučajevima, opljačkali domove i imovinu. Neke ste među njima pobili i izazvali mnoge druge da napuste svoje domove samo sa golim životima i odjećom koju su na sebi imali i ničim drugim.

Ovi hrišćani nisu borci ili prestupnici protiv Islama. Oni su prijatelji, komšije i sugrađani. Sa pravno-šerijatske tačke gledišta, svi oni potpadaju pod odredbe sporazuma koji su stari oko 1,400 godina i na njih se ne primjenjuju odluke o džihadu. Neki od njihovih predaka su se borili na strani Poslanika

³⁹ Al-Dhahabi: „Siyar A'lam Al-Nubala“ (Tom 11, str. 393).

⁴⁰ Prenosi Ibn Majah u „Kitab al-Zuhd“ br. 4204.

⁴¹ Prenosi Muslim u „Kitab Sifat al-Qiyamah wal-Jannah wal-Nar“ br. 2812.

s.a.v.s. protiv Vizantinaca, pa su, od tog vremena, građani Države Medine. Drugi potpadaju pod okvire sporazuma koje su im garantovali Omer ibn Al-Hatab, Halid ibn Al-Valid, Umajade, Abasidi, Osmanlije i njihove države. Ukratko, oni nisu stranci na ovim prostorima, nego su domoroci ovih zemalja iz predislamskog vremena. Oni nisu neprijatelji, već prijatelji. Posljednjih 1,400 godina oni su branili svoje zemlje protiv krstaša, kolonijalista, Izraela i u drugim ratovima, kako, onda, možete da se prema njima ponašate kao da su neprijatelji? Allah dž.š. u Kur'anu kaže: „**Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone – Allah, zaista, voli one koji su pravični** –, (Al-Mumtābanah (Iskušeni), 60:8).

Što se tiče džizije, šerijat prepoznaje dvije vrste džizije. Prva vrsta je ona koja se naplaćuje kada su subjekti „lako potčinjeni“. Kao što se shvata iz Božjih riječi, ovo se odnosi na one koji su se borili protiv Islama: „**Borite se protiv onih kojima je data Knjiga, a koji ne vjeruju ni u Allaha ni u onaj svijet, ne smatraju zabranjenim ono što Allah i Njegov Poslanik zabranjuju i ne ispovijedaju istinsku vjeru – sve dok ne daju glavarinu poslušno i smjerno**“ (Al-Tawbah (Pokajanje), 9:29). Kako se pojašnjava u prethodnoj Kur'anskoj suri, oni na koje se odnosi ovaj ajet pripadaju stranama koje su preventivno napali muslimane: „**Zar se nećete boriti protiv ljudi koji su zakletve svoje prekršili i nastojali protjerati Poslanika, i prvi vas napali? Zar ih se bojite? Preče je da se Allaha bojite, ako ste vjernici**“ (Al-Tawbah (Pokajanje), 9:13).⁴²

Drugu vrstu džizije plaćaju oni koji ne ratuju protiv Islama. Ovaj porez plaćaju umjesto zekata (koji plaćaju samo muslimani i koji iznosi više od džizije) po dogovoru i bez grubosti. Omer ibn Al-Hatab se složio da plaćanje ove vrste poreza naziva sadakom (prilog u dobrotvorne svrhe). Džizija se potom deponuje u državni trezor i dijeli se građanima, među koje ubrajamo i siromašne građane hrišćanske vjeroispovijesti, kao što je Omer i činio tokom svog Kalifata.⁴³

11. Jezidije

Pod zastavom džihada ste se borili protiv Jezidija, ali oni se nisu borili ni protiv vas ni protiv muslimana. Smatrali ste ih šejtanima i dali ste im izbor ili da budu pobijeni ili da na silu pređu na Islam. Pobili ste ih na stotine i pokopali u masovne grobnice. Uzrokovali ste smrt i patnje stotina drugih. Da nije došlo do američke i kurdske intervencije, desetine hiljada njihovih muškaraca, žena, djece i staraca bi bili pobijeni. Sve su ovo gnusni zločini.

Sa pravno-šerijatske tačke gledišta, oni su Magi, pošto je Poslanik s.a.v.s. rekao: „Prema njima se ponašajte onako kako se ponašate prema Ljudima Knjige“.⁴⁴ Dakle, oni su Ljudi Knjige. Allah dž.š. kaže: „**Allah će na Sudnjem danu odvojiti vjernike od jevreja, sabijaca, kršćana, poklonika vatre i mnogobožaca. Allah je, zaista, o svemu obaviješten**“ (Al-Hajj (Hidžra), 22:17). Čak i ako sumnjate da su Ljudi Knjige, sa pravno-šerijatske tačke gledišta, zbog gore navedenog hadisa mnogi učenjaci Pobožnih Predaka su smatrali da su Jezidije jednaki sa Magijima. Umajade su za zaštićene osobe smatrali čak i Hinduse i Budiste. Al-Kurtubi je rekao: „Al-Evzaji je rekao: „Džizija se primjenjuje

⁴² U svom „Tafsiru“ (Tom 6, str. 157), Al-Tabari navodi sljedeće: „Allahove dž.š. riječi: „**Borite se protiv onih koji ne vjeruju u Allaha i u Sudnji dan.**“ ne negiraju značenje oprosta i amnestije. Ukoliko, nakon borbi, bez otpora prihvate potčinjavanje i ukoliko počnu da plaćaju džiziju, može se narediti njihova amnestija za namjernu izdaju ili planirano kršenje obećanja sve dok ne započnu rat i ne plaćaju džiziju ili odbiju da poštuju zakone koji se odnose na njih“.

⁴³ Pravnici dozvoljavaju ukidanje džizije ukoliko se neki od platiša pridruže muslimanskoj vojsci, kao što se dešavalo u vrijeme Omara bin Al-Hataba.

⁴⁴ Prenose Al-Imam Malik u Al-Muvatinom „Kitab al-Zakat“ br. 617 i Al-Šafi u svom „Musnadu“ br. 1008.

na idolopoklonike i sljedbenike vatre, kao i na nevjernike i na agnostike.“ Takvo je i Malikovo mišljenje, jer je Imam Malik mišljenja da se džizija primjenjuje na sve idolopoklonike i nevjernike, bez obzira da li su Arapi ili nearapi, osim na otpadnike od vjere“.⁴⁵

12. Ropstvo

Nijedan od islamskih učenjaka ne spori da ukidanje ropstva predstavlja jedan od ciljeva Islama. Allah dž.š. kaže: „**A šta ti misliš: kako se može na blagodatima zahvalan biti? – roba ropstva osloboditi, ili, kad glad hara, nahraniti.**“ (*Al-Balad* (Šetalište), 90:12-14), kao i: „**dužni su, prije nego što jedno drugo dodirnu, da jednog roba ropstva oslobode.**“ (*Al-Mujadilah* (Rasprava), 58:3).

Poslanik Muhameda s.a.v.s. je oslobodio sve muške i ženske robove koji su se nalazili u njegovom posjedu ili koji su mu poklonjeni.⁴⁶ Muslimani, i, zaista, cijeli svijet, su više od jednog vijeka ujedinjeni u zabrani i kriminalizaciji ropstva. Kada je taj cilj konačno postignut, postignuta je prekretnica u ljudskoj historiji. Poslanik s.a.v.s. je izjavio sljedeće po pitanju predislamske Lige Časnih u vrijeme džahilije: „Da mi je zatraženo da to ispunim i u Islamu, poslušao bih“.⁴⁷

Poslije jednog vijeka od svemuslimanskog konsenzusa po pitanju zabrane ropstva, vi to kršite. Uzimate žene kao prilježnice i time oživljavate svađu i pobune, potkupljivost i razvrat na zemlji. Oživjeli ste ono na čijem je poništenju šerijat neumorno radio i onome što se konsenzusom smatra zabranjenim već više od jednog vijeka. Sve muslimanske zemlje u svijetu su potpisnice konvencija za borbu protiv ropstva. Allah dž.š. kaže: „**I ispunjavajte obavezu, jer će se za obavezu, zaista, odgovarati!**“ (*Al-Isra'* (Noćno putovanje), 17:34).

Nosite odgovornost za ovaj veliki zločin i za sve reakcije protiv muslimana do koje vaši postupci mogu dovesti.

13. Prinuda i prisiljavanje

Allah dž.š. kaže: „**ti vlast nad njima nemaš!**“ (*Al-Ghashiyah* (Obvivajuća), 88:22), kao i „**U vjeru nema prisiljavanja – Pravi put se jasno razlikuje od zablude!**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:256), i „**Da Gospodar tvoj hoće, na Zemlji bi doista bili svi vjernici. Pa zašto onda ti da nagoniš ljude da budu vjernici?**“ (*Yunus* (Jona), 10:99), kao i „**i reci: „Istina dolazi od Gospodara vašeg, pa ko hoće – neka vjeruje, a ko hoće – neka ne vjeruje!**“ (*Al-Kahf* (Pećina), 18:29), i „**vama – vaša vjera, a meni – moja!**“ (*Al-Kafirun* (Nevjernici), 109:6).

Poznato je da je ajet „**U vjeru nema prisiljavanja**“ objavljen nakon osvajanja Meke, dakle, niko ne može da tvrdi da je istekao. Prisiljavali ste ljude da pređu na Islam, upravo onako kako ste prisiljavali muslimane da prihvate vaše stavove. Takođe prisiljavate svakoga ko živi pod vašom kontrolom po svakoj stvari, velikoj ili maloj, čak i u stvarima koje su između pojedinca i Allaha dž.š. U Al-Raki, Dejr el-Zoru i drugim oblastima pod vašom kontrolom, naoružane grupe koji sebe nazivaju „*Al-Hisbah*“ (Odgovorni) vrše patrole i šalju ljude na zadatke kao da ih je Allah dž.š. odredio da vrše Njegove zapovijesti. Međutim, tako nije radio nijedan od ashaba r.a. To nije uživanje u istinskom i časnom i

⁴⁵ Al-Kurtubi „Tafsir“ (Tom 8, str. 110).

⁴⁶ Cf. Ibn Kathir „Al-Bidayah wal-Nihayah“ (Tom 5, str. 284) gdje izjavljuje: „Poslanik s.a.v.s. je oslobodio muške i ženske robove. i poslije Poslanikove smrti, nije bilo na raspolaganju njegovih robova koje je neko mogao da naslijedi“.

⁴⁷ Bajhaki: „Ma'rifat as-Sunan wa Al-Athar“ (Tom 11, str. 135), Bajhaki: „As-Sunan Al-Kubra“ (Tom 6, str. 596); Sirah Ibn Hisham (Tom 1, str. 266).

zabranjivanje lošeg. Dapače, to je prinuda, zlostavljanje i stalno, nasumično zastrašivanje. Da je Allah dž.š. poželio, poslušao bi ih u najmanjem detalju Njegove vjere. Allah dž.š. kaže: „**A zar ne znaju vjernici da bi Allah, kad bi samo htio, sve ljude na Pravi put uputio?**“ (*Al-Ra'd* (Grmljavina), 13:31), i „**Kad bismo htjeli, Mi bismo im s neba jedan znak poslali pred kojim bi oni šije svoje sagnuli**“ (*Al-Shu'ara'* (Pjesnici), 26:4).

14. Žene

Najjednostavnije rečeno, prema ženama se ponašate kao da su zatvorenici i zarobljenici. Oblače se prema vašim hirovima, nije im dozvoljeno da napuste svoje domove i nije im dozvoljeno da idu u školu. Sve to radite uprkos činjenici što je Poslanik s.a.v.s. rekao: „Školovanje je obaveza svakog muslimana“⁴⁸ i uprkos činjenici što prva riječ koja je objavljena u Kur'anu glasi „**Čitaj**“. Nije im dozvoljeno da rade ili zarađuju za život, ne dozvoljava im se sloboda kretanja i primorane su da stupaju u brakove sa vašim borcima.

Allah dž.š. kaže: „**O ljudi, bojte se Gospodara svoga, koji vas od jednog čovjeka stvara, a od njega je i drugu njegovu stvorio, i od njih dvoje mnoge muškarce i žene rasijao. I Allaha se bojte – s imenom čijim jedni druge molite – i rodbinske veze ne kidajte, jer Allah, zaista, stalno nad vama bdi**“ (*Al-Nisa'* (Žene), 4:1). I Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Dobro postupajte prema ženama“.⁴⁹

15. Djeca

Napravili ste da djeca učestvuju u ratu i ubijanju. Neki su uzeli oružje, a drugi se igraju sa odrubljenim glavama vaših žrtava. Neka djeca su bačena u žarište borbe u kojoj ubijaju i bivaju ubijena. U vašim školama neku djecu mučite i tjerate da čine po vašem, a drugu ubijate. Ovo su zločini protiv nevinih koji su toliko mladi da se čak i ne smatraju moralno odgovornim. Allah dž.š. kaže: „**A zašto se vi ne biste borili na Allahovom putu za potlačene, za muškarce i žene i djecu, koji uzvikuju: „Gospodaru naš, izbavi nas iz ovoga grada, čiji su stanovnici nasilnici, i Ti nam odredi zaštitnika i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći!**““ (*Al-Nisa'* (Žene), 4:75).

16. Kažnjavanje po hududu

Kažnjavanje po hududu je određeno u Kur'anu i hadisima i nesumnjivo je da, prema šerijatu, predstavlja obavezu. Međutim, kažnjavanje po hududu ne može da se primjenjuje bez pojašnjenja, upozorenja, opomene i ispunjenja tereta dokazivanja i ne može da se primjenjuje na svirep način. Primjera radi, Poslanik s.a.v.s. je u nekim okolnostima izbjegavao kažnjavanje po hududu, a poznato je da je Omer ibn Al-Hatab suspendovao kažnjavanje po hududu tokom perioda gladi. Svaka škola pravnih običaja propisuje da se kažnjavanje po hududu sadrži od jasnih postupaka koji trebaju da se sprovedu sa milošću, a uslovi dokazivanja otežavaju izvršavanje kažnjavanja po hududu. Štaviše, svaka sumnja ili nejasnoća sprječava izvršenje kažnjavanja po hududu. Drugim riječima, kažnjavanje po hududu se ne može primjenjivati ukoliko postoji i tračak sumnje. Kažnjavanje po hududu se takođe ne primjenjuje nad onima u nevolji ili nad siromašnima. Ne može se izvršiti kažnjavanje po hududu radi krađe voća i povrća ili radi krađe određenog iznosa. Ishitreno izvršavate kažnjavanje po hududu iako, u stvarnosti, zbog najvišeg tereta dokazivanja savjesni vjerski zanos umnogome otežava izvršenje kažnjavanja po hududu.

⁴⁸ Prenose Ibn Madža br. 224 i Al-Tabarani u „Al-Mu'jam al-Kabir“ (10/195).

⁴⁹ Prenose Al-Buhari u „Kitab al-Nikah“ br. 5186 i Muslim u „Kitab al-Rida“ br. 1468.

17. Mučenje

Vaši zarobljenici, kao i neki od onih koji su pod vašom kontrolom izjavljuju da ste ih mučili i terorisali premlaćivanjem, ubistvima i raznim drugim oblicima mučenja, među koje ubrajamo i sahranjivanje živih ljudi. Noževima ste ljudima skidali glave što predstavlja jedan od najokrutnijih oblika mučenja koji je zabranjen prema šerijatu. U masovnim ubistvima koja ste počinili i koja su zabranjena prema šerijatu, vaši borci se rugaju onima koje će ubiti govoreći im da će ih poklati kao ovce, bleje na njih da bi ih, na kraju, i poklali kao ovce. Vaši borci nisu zadovoljni pukim ubijanjem, nego ga prate ponižavanjem, nipodaštavanjem i ruganjem. Allah dž.š. kaže: „**O vjernici, neka se muškarci jedni drugima ne rugaju, možda su oni bolji od njih, a ni žene drugim ženama, možda su one bolje od njih**“ (*Al-Hujurat* (Nastambe), 49:11).

18. Sakaćenje

Ne samo što ste unakaživali leševe, nego ste i odrubljene glave vaših žrtava nabadali na šiljke i kolce i šutali njihove odrubljene glave kao lopte i sve to prikazali svijetu tokom Svjetskog kupa u fudbalu, natjecanju u sportu koji je, u principu, dozvoljen u Islamu i koji omogućava ljudima da se oslobode stresa i zaborave na svoje probleme. Rugali ste se leševima i odrubljenim glavama i emitovali ova djela iz vojnih baza koje ste zauzeli u Siriji.

Emitovanjem vaših barbarskih djela za koje se pretvarate da činite za dobrobit Islama ste pružili dovoljno municije svima onima koji žele da nazivaju Islam barbarskom vjerom. Pružili ste svijetu štap kojima može da šiba Islam iako je, u stvarnosti, Islam nevin u pogledu činjenja tih djela jer ih zabranjuje.

19. Pripisivanje zločina Allahu dž.š. u ime poniznosti

Nakon što ste za bodljikavu žicu vezali vojnike 17. sirijske divizije u sjeveroistočnoj Siriji, odsjekli ste im glave noževima i postavili video snimak ovog djela na Internetu. Na snimku ste izjavili: „Mi smo vaša braća, vojnici Islamske države. Allah dž.š. nas je obradovao Njegovom milošću i pobjedom nad 17. divizijom. Tražimo utočište u Allahu dž.š. od naše siline i moći. Tražimo utočište u Allahu dž.š. od našeg oružja i spremnosti“.

Vi ste, dakle, time što ste rekli da je to Allah dž.š. uradio, a ne vi, ovaj gnusni zločin pripisali Allahu dž.š. i napravili kao da je ovo djelo poniznosti prema Allahu dž.š. Ali, Allah dž.š. kaže: „**A kada urade neko ružno djelo, govore: „Zatekli smo pretke naše da to rade, a i Allah nam je to zapovjedio“.** Reci: „Allah ne zapovijeda da se rade ružna djela! Zašto o Allahu govorite ono što ne znate?“ (*Al-A'raf*, 7:28).

20. Uništavanje mezara i svetinja Poslanika s.a.v.s. i ashaba r.a.

Minirali ste i raznijeli mezare Poslanika s.a.v.s. i ashaba r.a. Učenjaci se ne slažu po pitanju mezara. Ipak, nije dopustivo razaranje mezara Poslanika s.a.v.s. i ashaba r.a. niti iskopavanje njihovih posmrtnih ostataka, baš kao što nije dopustivo paljenje grožđa pod izgovorom da ih neki ljudi koriste za pravljenje vina.

Allah dž.š. kaže: „**A onda oni do čijih se riječi najviše držalo rekoše: „Napravićemo na ulazu u nju bogomolju!“** (*Al-Kahf* (Pećina), 18:21), i „**Neka vam mjesto na kojem je stajao Ibrahim bude prostor iza koga ćete molitvu obavljati!**“ (*Al-Baqarah* (Krava), 2:125). Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Ranije sam vam zabranio da posjećujete mezare. Muhamedu je odobreno da posjeti mezar svoje

majke, pa posjećujte [mezare] jer podsjećaju na smrti i Ahiret“.⁵⁰

Posjete mezarima podsjećaju ljude da postoje smrt i Ahiret. Allah dž.š. u Kur'anu kaže: „**Zaokuplja vas nastojanje da što imućniji budete sve dok grobove ne naselite**“ (*Al-Takathur* (Nadmetanje), 102:1-2).

Vaš bivši lider, Abu Omar Al-Bagdadi je rekao: „Po našem mišljenju, obavezno je uništavanje i uklanjanje svih pojava širka (idolopoklonstva) i zabranjivanje svih sredstava koji tome vode zbog onoga što je Muslim izjavio u „Sahihu“: „Pod autoritetom Abu Al-Hijaž Al-Asadija, ‘Ali ibn Abi Talib je rekao: „Da vam ne govorim o onome što me je on [tj. Poslanik] poslao da uradim: da ne ostavim nijednu statu da stoji bez uništenja i nijedan mezar da stoji bez poravnavanja.““ Međutim, čak i ako je ono što je rekao istina, to se ne odnosi na mezare Poslanika s.a.v.s. ili ashaba r.a., jer su se ashabi r.a. slagali u pogledu sahranjivanja Poslanika s.a.v.s. i njegova dva ashaba r.a., Ebu Bakra i Omera, u prostoriju koja se nalazi u susjedstvu Poslanikove džamije.

21. Pobuna protiv lidera

Nedopustiva je pobuna protiv lidera koji nije kriv za proglašavanje iskrenog nevjerovanja, tj. zbog nevjerovanja koje sam i otvoreno priznaje i za koga se svi muslimani slažu da je nemusliman ili zbog njegovog zabranjivanja da se klanja. Dokaz za to su Allahove dž.š. riječi: „**O vjernici, pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku i predstavnicima vašim**“ (*Al-Nisa'* (Žene), 4:59). Poslanik s.a.v.s. je također rekao: „Slušaj i pokoravaj se čak i ako Abisinac sa onom svojom glavom poput grožđice dobije autoritet nad tobom“.⁵¹ Poslanik s.a.v.s. je također rekao: „Najbolji su vladari koji te vole i koje ti voliš, koji pozivaju Allahove dž.š. blagodeti na tebe i na koje ti vas pozivaš Njegove blagodeti. A najgori su oni vladari koje mrziš i koji mrze tebe, koje proklinješ i koji tebe proklinju“. Neki (od prisutnih) su upitali: „Zar ne bi trebalo mačem da ih svrgnemo?“ Odgovorio je: „Ne, sve dok organizuju klanjanje. Ako u njima pronalazite nešto što je gnusno, mrzite njihovu upravu, ali nemojte da im se ne povinujete“.⁵² Vladar koji je proklet i korumpiran će biti uklonjen od strane onih koji su kvalifikovani da biraju i uklanjaju Kalifu u ime muslimanske zajednice i to, ukoliko je moguće, bez pobune, oružanog ustanka ili krvoprolića. Međutim, protiv njega se niko ne buni. Zabranjuje se pobuna protiv vladara, čak iako ne sprovodi šerijat ili dijelove šerijata, jer Allah dž.š. kaže: „**A oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici**“ (*Al-Ma'idah* (Trpeza), 5:44), kao i „**Oni koji ne sude prema onom što je Allah objavio pravi su nasilnici**“ (*Al-Ma'idah* (Trpeza), 5:45), kao i „**Oni koji nisu sudili prema onome što je Allah objavio – pravi su grješnici**“ (*Al-Ma'idah* (Trpeza), 5:47).

Dakle, postoje tri vrste onih koji ne sprovode šerijat: nevjernici, nasilnici i grješnici. Ko god u muslimanskoj zemlji sprječava sprovođenje šerijata uopšte je nevjernik, ali onaj koji ne sprovodi dio ili samo sprovodi veće svrhe šerijata je samo nasilnik ili grješnik. U nekim zemljama, sprovođenje šerijata je ograničeno zbog pitanja suvereniteta od kojega zavisi nacionalna sigurnost i to je dopušteno. Ukratko, Ibn Abas⁵³ kaže da je grješni nasilnik svako ko ne sprovodi šerijat, ali takvo lice nije nevjernik i pobuna protiv njega je zabranjena. Ibn Abas je rekao da odluke po zapovijedima koje nisu Allahove dž.š. predstavlja „nevjerovanje koje ni sebi ne vjeruje“. Također je rekao: „Oni ne misle da nevjeruju,

⁵⁰ Prenose Muslim u „Sahihu“ br. 977 i Al-Tirmidi br. 1054. i drugi.

⁵¹ Prenosi Al-Buhari u „Kitab al-Adhan“, br. 693.

⁵² Prenosi Muslim u „Kitab Al-Imarah“, br. 1855.

⁵³ Prenosi Al-Hakim u „Al-Mustadrak ‘ala as-Sahihayn“, (Tom 2, str. 342).

a to nije vrsta nevjerovanja zbog kojega treba nekoga izbaciti iz okrilja religije“.

22. Kalifat

Među učenjacima postoji sporazum da je stvaranje Kalifata obaveza zajednice muslimana. Zajednica muslimana nema Kalifat od 1924. gregorijanske godine. Međutim, za osnivanje novog Kalifata treba da postoji svemuslimanski konsenzus, ne samo konsenzus među onima koji dolaze iz nekog malog kutka svijeta. Omer ibn Al-Hatab je rekao: „Ko god obeća odanost čovjeku bez neophodnih konsultacija sa muslimanima je sam sebe zavarao. Ne treba slijediti ni njega ni čovjeka kome je obećao odanost, jer riskiraju sopstvene živote“.⁵⁴ Objava Kalifata bez svemuslimanskog konsenzusa predstavlja pobunu zato što nije postignuta neophodna većina muslimana koji odobravaju stvaranje Kalifata. Stvaranje takvog Kalifata će takođe dovesti do stvaranje mnogih rivalskih Kalifata čime će biti zasijano sjeme pobune i razdora među muslimanima. Počeci razdora su počeli da se naziru kada ste pobili sunitske imame iz Mosula koji vam nisu bili obećali odanost.

U vašem govoru citirate ashaba Ebu Bekra Al-Siddika r.a.: „Data mi je nadležnost nad vama, ali nisam najbolji među vama“. Ovime ste sami potegnuli pitanje: ko je vama dao vlast nad muslimanskom zajednicom? Vaša grupa? Ako je tako, onda je grupa koja ne broji više od nekoliko hiljada sama postavila vladara nad preko milijardu i po muslimana. Takvo postavljanje vladara počiva na iskvarenoj kružnoj logici koja kaže: „Samo smo mi muslimani i mi ćemo odlučiti ko je Kalifa. Izabrali smo ga i ko god ne prihvati našeg Kalifu taj nije musliman“. U vašem slučaju, Kalifa nije ništa više do lider određene grupe koja je više od 99% muslimana proglasila za nemuslimane.

Sa druge strane, ako priznajete milijardu i po ljudi koji sebe smatraju muslimanima, kako možete a da ih ne konsultujete po pitanju vašeg tzv. Kalifata? Prema tome, pred vama stoji jedna od sljedeće dvije opcije: ili ćete se složiti da su ovi ostali muslimani i da vas nisu postavili za Kalifu, u kojem slučaju niste Kalifa, ili ne prihvatate da su oni muslimani, u kojem slučaju su muslimani samo oni koji čine malu grupu i kojima ne treba Kalifa, pa se pitamo zašto uopšte i koristite riječ Kalifa? Na kraju krajeva, stvaranje Kalifata proizilazi iz konsenzusa svih muslimanskih zemalja, organizacija islamskih učenjaka i muslimana širom svijeta.

23. Nacionalna pripadnost

U jednom od vaših govora ste izjavili: „Sirija ne pripada Sirijcima i Irak ne pripada Iračanima“.⁵⁵ U istom govoru, pozivate muslimane širom svijeta da se presele u zemlju pod kontrolom „Islamske države“ u Iraku i Levantu. Takvim činom uzimate prava i resurse ovih zemalja i dijelite ih ljudima koji su stranci u tim zemljama, pa čak i ako jesu iste vjere. To je upravo ono što je Izrael uradio kada je pozvao jevrejske naseljenike iz inostranstva da se presele u Palestinu, izbace Palestince i uzurpiraju prava njihovih predaka i zemlje. Gdje je tu pravda?

Patriotizam i ljubav prema sopstvenoj zemlji ne proturječe islamskim učenjima. Dapače, ljubav prema svojoj zemlji potiče od vjere i ujedno je i instinktivna i običaj. U svom obraćanju stanovnicima Meke, Poslanik s.a.v.s. je rekao: „Kakvu divnu zemlju imate i kako vas volim. Da me moj narod nije natjerao da odem, ne bi živio nigdje drugdje“.⁵⁶ Patriotizam i ljubav prema sopstvenoj zemlji se višestruko očitavaju u Kur'anu i običajima. Allah dž.š. u Kur'anu kaže: „**A da smo Mi njima naredili: „Poubijajte se!“ – ili: „Iselite se iz zavičaja svog!“, malo ko od njih bi to učinio“** (Al-Nisa’

⁵⁴ Prenosi Buhari u „Kitab al-Hudud“, br. 6830.

⁵⁵ BBC News Online, 1. juli 2014. god.

⁵⁶ Prenose Al-Tirmidi u „Kitab al-Manaqib“ br. 3926 i „Sahih Ibn Hibban“ (Tom 9, str. 23).

(Žene), 4:66). Fahrudin Al-Razi je kazao: „Napuštanje sopstvene zemlje je jednako samoubistvu.⁵⁷ Po ovlaštenjima Enesa Ibn Malika, Poslanik s.a.v.s. „kada se vraćao sa puta, bi ubrzao korak kamile na kojoj je jahao vidjevši zidine Medine“. Ako je jahao konja, podbo bi ga iz ljubavi prema [Medini].⁵⁸ Ibn Hazder je rekao: „Ovaj hadis je dokaz vrline Medine, i pokazuje pravnu valjanost koju imaju ljubav i čežnja prema sopstvenoj zemlji“.⁵⁹

24. Iseljavanje

Pozvali ste muslimane širom svijeta da se presele u zemlje pod kontrolom „Islamske države“ u Iraku i Levantu.⁶⁰ Abu Muslim Al-Kanadi, vojnik „Islamske države“ je rekao: „Dođite i pridružite nam se [u Siriji] prije nego što zamandalimo vrata“.⁶¹ Dovoljno je da ponovimo riječi Poslanika Muhameda s.a.v.s. koji je rekao: „Poslije osvajanja [Meke] neće više biti iseljenja, ali džihad i [namjere džihada] nastavljaju da važe. I kada vas pozovu da ratujete, istupite naprijed“.⁶²

Zaključak

Zaključujemo da je Allah dž.š. sebe opisao kao „Najmilosniji od milosnih“. Zbog Svoje milosti je stvorio čovjeka. Allah dž.š. u Kur'anu kaže: „**Milostivi poučava Kur'anu, stvara čovjeka,**“ (*Al-Rahman* (Premilostivi), 55:1-3). I Allah dž.š. je stvorio čoveka iz Svoje milosti: „**A da je Gospodar tvoj htio, sve bi ljude sljedbenicima jedne vjere učinio. Međutim, oni će se uvijek u vjerovanju razilaziti, osim onih kojima se Gospodar tvoj smiluje. A zato ih je i stvorio. I ispuniće se riječ Gospodara tvoga: „Napuniću, zaista, Džehennem džinima i ljudima – zajedno!**““ (*Hud*, 11:118-119). Sa jezičke tačke gledišta, riječ „zato“ se odnosi na najbliži glagol odn. „smiluje“, a ne „razilaziti“. Ovo je mišljenje Ibn Abasa, koji je rekao: „Stvorio ih je za milost“.⁶³

Najbezbjedniji način da se ovo postigne je klanjanjem Allahu dž.š. Allah dž.š. kaže: „**Džine i ljude sam stvorio samo zato da Mi se klanjaju,**“ (*Al-Dhariyat* (Rasipnik), 51:56). Klanjanje Allahu dž.š. ne predstavlja uslugu koja se čini Allahu dž.š., nego predstavlja način na koji se On održava: „**Ja ne tražim od njih opskrbu niti želim da Me hrane, opskrbu daje jedino Allah, Moćni i Jaki!**“ (*Al-Dhariyat* (Rasipnik), 51:57-58). Pored toga, Allah dž.š. je poslao Kur'an kao Njegovu milost: „**Mi objavljujemo u Kur'anu ono što je lijek i milost vjernicima**“ (*Al-Isra'* (Noćno putovanje), 17:82).

Islam jeste milost i atributi Islama su milostivi. Poslanik s.a.v.s., koji je poslat kao milost za sve svjetove, sažima odnose muslimana sa drugima sljedećim riječima: „Onome koji ne pokaže milost, neće biti uzvraćeno milošću“,⁶⁴ kao i „Imajte milosti kako biste bili pomilovani“.⁶⁵

Ali, kao što se može vidjeti iz svega ovdje iznesenog, vi ste pogrešno protumačili Islam kao vjeru grubosti, brutalnosti, mučenja i ubistva. Objasnili smo vam da je to velika nepravda i prekršaj prema

⁵⁷ Al-Razi: „Mafatih Al-Ghayb“ (Tom 15, str. 515) u tumačenju 8:75 sure „Al-Anfal“.

⁵⁸ Prenosi Al-Buhari u „Kitab al-Hajj“, br. 1886.

⁵⁹ Ibn Hadžar: „Fath Al-Bari“ (Tom 3, str. 621).

⁶⁰ BBC News Online, 1. juli 2014. god.

⁶¹ U video snimci za regrutovanje iz avgusta 2014. godine u produkciji Hayat Media Center.

⁶² Prenosi Al-Buhari u „Kitab al-Jihad“, br. 2783.

⁶³ Cf. Al-Razi: „Mafatih Al-Ghayb“ (Tom 18, str. 412).

⁶⁴ Prenose Al-Buhari u „Kitab al-Adab“ br. 5997 i Muslim u „Kitab al-Fada'il“ br. 2318.

⁶⁵ Prenosi Ahmad u „Musnadu“ (Tom 2, str. 160).

Islam, prema muslimanima i prema cijelom svijetu.

Prerazmislite svoje postupke, odustajte od njih, pokajte se, prestanite da nanosite štetu drugima i vratite se u okrilje vjere milosti.

Allah dž.š. u Kur'anu kaže: „**Reci: „O robovi moji koji ste se prema sebi ogriješili, ne gubite nadu u Allahovu milost! Allah će, sigurno, sve grijehе oprostiti; On, doista, mnogo prašta i On je milostiv.**“ (*Al-Zumar* (Skupine), 39:53).

A Allah dž.š. zna najbolje.

24. zul-ka'de 1435. hidžretske, odn. 19. septembra 2014. gregorijanske godine

Priča Alija bin Ebi Taliba (k.)

Nuejm ibn Hamad prenosi u „Al-Fitanu“, da je Četvrti Kalifa Ali ibn Abi Talib rekao: „Kada vidite crne zastave, ostanite gdje jeste i ne mrdajte ni rukama i nogama. Pod zastavama će se kretati nemoćan i beznačajan narod. Srca će im biti kao dijelovi gvožđa. Oni će imati državu. Neće ispunjavati ni pakt ni sporazum. Pozivaće na istinu, ali neće biti ljudi od istine. Imena će im biti sastavljena od roditeljskih atributa, a nadimci od gradova. Kose će im biti raskuštrane, kao ženske. Njihovo će potrajati sve dok između sebe ne počnu da odstupaju od svoga. Nakon toga, Allah dž.š. će predstaviti Istinu licem koje je Njemu po volji.“⁶⁶

Ljudi se pitaju da li se ova priča Alija bin Ebi Taliba (k.) koju prije više od hiljadu prenosi Al-Buharijev učitelj Nuejm bin Hamad u svojoj knjizi „Al-Fitan“ odnosi na „Islamsku državu“? Da li je moguće da ovu priču shvatimo na sljedeći način?

„Kada vidite crne zastave“: zastave „Islamske države“ su crne.

„Ostanite gdje jeste“: tj. ostanite na svojim mjestima, muslimani, i nemojte da im se pridružite.

„Ne mrdajte ni rukama ni nogama“: tj. ne pomažite im ni finansijski ni opremom.

„Pod zastavama će se kretati nemoćan i beznačajan narod“: tj. „slab“ i „beznačajan“ u smislu razumijevanja religije, morala i vjerske prakse.

„Srca će im biti kao dijelovi gvožđa“: tj. nemilosrdno će ubijati ratne zarobljenike i okrutno će mučiti ljude.

„Oni će imati državu“: osim trenutne „Islamske države“ u Iraku i Levantu niko ne polaže pravo na islamski Kalifat skoro čitav vijek.

„Neće ispunjavati ni pakt ni sporazum“: „Islamska država“ nije ispunila odredbe sporazuma koji su sklopili sa plemenom Šaetat nakon što su im ovi položili odanost. Dapače, „Islamska država“ je poklala stotine pripadnika ovog plemena. Takođe su pobili novinare.

„Pozivaće na istinu“: „Islamska država“ se poziva na Islam.

„Ali neće biti ljudi od istine“: ljudi od istine su milosrdni. Poslanik Muhamed s.a.v.s. je rekao: „Imajte milosti kako biste bili pomilovani“.

„Imena će im biti sastavljena od roditeljskih atributa.“: kao što su: „Abu Mutana“ (Mutanin sin), „Abu Muhamed“ (Muhamedov sin), „Abu Muslim“ (Muslimov sin) i tako dalje.

„... a nadimci od gradova“: Kao što su: „Al-Bagdadi“ (Bagdadlija), „Al-Zarkavi“ (Zarkavljanin), „Al-Tunisi“ (Tunižanin) i tako dalje.

„Kose će im biti raskuštrane, kao ženske“: borci „Islamske države“ imaju baš ovakve kose.

„Njihovo će potrajati sve dok između sebe ne počnu da odstupaju od svoga“: kao što postoje

⁶⁶ Prenosi Nuejm ibn Hamad u „Kitab Al-Fitan“, hadis br. 573.

odstupanja između „Islamske države“ i njene roditeljke, Fronta al-Nusra (al-Kaida u Siriji). U borbama između ove dvije frakcije je tokom jedne godine poginulo oko 10,000 ljudi.

„Nakon toga, Allah dž.š. će predstaviti Istinu licem koje je Njemu po volji“: jasnom i ispravnom islamskom deklaracijom (kao što je ovo otvoreno pismo).

Mudrac Lukman u Kur'anu kaže: „**O sinko moj, dobro ili zlo, teško koliko zrno gorušice, bilo u stijeni ili na nebesima ili u zemlji, Allah će na vidjelo iznijeti, jer Allah zna najskrivenije stvari, On je Sveznajući**“ (*Luqman*, 31:16).

Potpisnici

Nj. E. Sultan Muhammad Sa'ad Ababakar
Sultan Sokota, predsjednik Državnog vrhovnog vijeća za islamske poslove u Nigeriji.

Prof. Abdul-Rahman Abbad
Profesor islamskih nauka na Fakultetu za izučavanje Časnog Kur'ana. Sekretar Tijela učenjaka i hodža, Jerusalem.

G-din Omar Abboud
Generalni sekretar Instituta za međureligijski dijalog, Buenos Aires, Argentina.

Prof. Salim Abdul-Jalil
Bivši Podsekretar za pitanja da'wah u Ministarstvu za Awqaf. Profesor islamske civilizacije na Univerzitetu Misr za nauku i tehnologiju, Egipat.

Šejh Wahid Abdul-Jawad
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.

Dr. Mustafa Abdul-Kareem
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.

Prof. Ibrahim Abdul-Rahim
Profesor šerijatskog prava, Fakultet Dar al-Ulum, Univerzitet u Kairu, Egipat.

Prof. Jafar Abdul-Salam
Generalni sekretar Lige fakulteta za islamske nauke, profesor međunarodnog humanitarnog prava, Egipat.

Nj. E. Dr. Šejh Hussain Hasan Abkar
Predsjedavajući Vrhovnog vijeća za islamske poslove. Imam Muslimana u Republici Čad, Čad.

Nj. E. Princ Judge Bola Abdul Jabbar Ajibola
Islamska misija za Afriku. Osnivač Univerziteta Polumjesec, Nigerija.

Nj. E. Prof. Šejh Shawqi Allam
Egipatski Reisul-ulema, Egipat.

Prof. Šejh Abdul Nasser Abu Al-Basal
Profesor na Univerzitetu Yarmouk, Jordan.

Prof. Mohammad Mahmoud Abu-Hashem
Podpredsjednik Univerziteta Al-Azhar. Član Centra za islamska istraživanja na Al-Azharu, Egipat.

Nj. E. Prof. Šejh Mustafa Cagrici
Bivši Muftija Istanbula, Turska.

Šejh Mohammad Ahmad Al-Akwa'
Viši sunitiski učenjak, Jemen.

Prof. Mohammad Al-Amir
Dekan Ženskog fakulteta za islamske studije, Univerzitet Al-Mansoura, Egipat.

Dr. Majdi Ashour
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.

Prof. Dr. Abdul-Hai Azab
Dekan Fakulteta za šerijatsko pravo, Univerzitet Al-Azhar, Egipat.

Azhar Aziz
Predsjednik Islamskog udruženje Sjeverne Amerike (ISNA), SAD.

Prof. Mustafa Abu Sway

Predsjedavajući Zajedničkog profesorskog vijeća za izučavanje djela Imama Gazalija, Jerusalem.
Prof. Bakr Zaki Awad
Dekan Teološkog fakulteta, Univerzitet Al-Azhar, Egipat.
Nihad Awad
Državni izvršni direktor Vijeća za američko-islamske odnose (CAIR), SAD.
Dr. Šejh Osama Mahmoud Al-Azhari
Hodža, Egipat.
Dr. Jamal Badawi
Izvršni direktor Sjevernoameričkog vijeća za fiqh, SAD.
Dr. Ihsan Bagby
Profesor-saradnik islamskih nauka na Univerzitetu. Član Sjevernoameričkog vijeća za fiqh, SAD.
Naeem Baig
Predsjednik Islamskog kruga (ICNA), SAD.
Prof. Osman Bakr
Međunarodni centar za islamske studije, Malezija.
Šejh Abu Bakr Baldi
Poglavar afričke zajednice u Portugalu, Portugal.
Dr. Hatem Bazian
Predsjedavajući Udruženja Američki muslimani za Palestinu (AMP), SAD.
Dr. Mohammed Bechari
Član Međunarodne islamske akademije za fiqh. Predsjednik Državne federacije muslimana u Francuskoj, Francuska.
Nj. E. Šejh Abdallah bin Bayyah
Vodeći muslimanski učenjak. Predsjednik Foruma za promociju mira u muslimanskim društvima, Abu Dabi.
Nj. K. V. Princ Ghazi bin Muhammad
Predsjedavajući Upravnog odbora Kraljevskog instituta za islamsku misao Aal al-Bayt, Jordan.
Al-Habib Muhammad Luthfi bin Ali bin Yahya
Hodža, Indonezija.
Nj. E. Šejh Dr. Ra'ed Abdullah Budair
Član Tijela učenjaka i hodža, Jerusalem.
Dr. Mohammad Abdul Sam'i Budair
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.
Dr. Sameer Budinar
Muslimanski učenjak. Direktor Centra za humanističke i društvene nauke, Maroko.
Dr. Zahid Bukhari
Izvršni direktor Centra za islamsku i javnu politiku (CIPP), SAD.
Nj. E. Prof. Mustafa Cerić
Bivši Reisul-ulema Bosne i Hercegovine, Bosna i Hercegovina.
Nj. E. Ibrahim Chabbouh
Tuniški učenjak, Tunis.
Prof. Caner Dagli
Profesor islamskih nauka, SAD.
Prof. Jamal Farouq Al-Daqqaq

Profesor Univerziteta Al-Azhar, Egipat.
Seyyed Abdullah Fadaaq
Hodža i učenjak, Saudijska Arabija.
Šejh Wahid Al-Fasi Al-Fahri
Poglavar Federacije muslimana u Italiji, Italija.
Prof. Mohammad Nabil Ghanayim
Profesor šerijatskog prava, Fakultet Dar al-ulum, Univerzitet u Kairu, Egipat.
Šejh Dr. Ali Gomaa
Bivši Reisul-ulema Egipta, Egipat.
Nj. E. Dr. Ahmad Abdul-Aziz Al-Haddad
Predsjedavajući Odjeljenja za fetve, Dubai, UAE.
Dr. Abdullah Hafizi
Generalni sekretar Međunarodnog udruženja idriških šerifa i njihove rodbine, Maroko.
Nj. E. Šejh Mustafa Hajji
Bugarski muftija, Bugarska.
Šejh Ali Al-Halabi
Pisac i hodža, Jordan.
Šejh Hamza Yusuf Hanson
Osnivač i direktor Fakulteta Zaytuna, USA
Šejh Farouq Aref Hasan
Predsjedavajući zajedničkog profesorskog vijeća za izučavanje djela Imama Fakhr Al-Din Al-Razija, Jordan.
Nj. E. Šejh Ali bin Abdul Rahman Aal Hashem
Savjetnik Nj. V. Poglavara države za pravne i religijske poslove, UAE.
Dr. Ahmad Hassan
Profesor Dawaha i Irshada, Jemen.
Šejh Musa Hassan
Generalni sekretar Majma al-Ummah, Švedska.
Nj. E. Prof. Mohammad Al-Hifnawi
Profesor Usul al-Fiqha na Fakultetu za šerijatsko pravo Univerziteta Al-Azhar u Tanti, Egipat.
Prof. Sami Hilal
Dekan Fakulteta za izučavanje Časnog Kur'ana, Univerzitet Tanta, Egipat.
Prof. Sa'd al-Din Al-Hilali
Rektor Odjeljenja za komparativne pravne nauke, Univerzitet Al-Azhar, Egipat.
Ed Husain
Viši stručni saradnik, Bliskoistočne studije (CFR), Velika Britanija.
Imam Monawar Hussain
Osnivač Fondacije Oxford, Velika Britanija.
Nj. E. Šejh Muhammad Ahmad Hussein
Muftija Jerusalema i Palestine, Palestina.
Nj. E. Šejh Ibrahim Saleh Al-Husseini
Poglavar Vrhovnog vijeća za fetve i islamska pitanja, Nigerija.
Dr. Jabri Ibrahim
Poglavar Odjeljenja za hutbe i smjernice, Ministarstvo za Awqaf, Jemen.

Dr. Khaled Imran
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.
Prof. Salah al-Din Al-Ja'farawi
Pomoćnik Generalnog sekretara Evropske islamske konferencije. Savjetnik Instituta Ibn Sina u Francuskoj. Savjetnik Dobrotvorne fondacije Muhammed bin Rashid al-Maktoum, Njemačka.

Dr. Omar Jah
Predsjedavajući Dobrotvorne fondacije Šejh Abdullah Jah, Gambija.
Oussama Jammal
Generalni sekretar Vijeća muslimanskih organizacija Sjedinjenih Američkih Država (USCMO), SAD.
Šejh Muqbil Al-Kadhi
Hodža, Jemen.
Prof. Muhammad Hashem Kamali
Osnivač, predsjednik i izvršni direktor Međunarodnog instituta za napredne islamske nauke, Afganistan.
Prof. Enes Karić
Bosanski učenjak, Bosna i Hercegovina.
Yusuf Z. Kavakci
Prof. Dr. (Emeritus), SAD.
Šejh Ahmad Wisam Khadhr
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.
Šejh Muhammad Wisam Khadhr
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.
Šejh Abdul-Majeed Khayroun
Udruženje džamija, Nizozemska.
Šejh Mohammad Yahya Al-Kittani
Hodža i imam, Egipat.
Šejh Dr. Mohammad Al-Kumein
Profesor Da'waha, Jemen.
Šejh Amr Mohamed Helmi Khaled
Hodža. Osnivač i predsjednik Fondacije Right Start Global, Egipat.
Prof. Sudija Maher Alyan Khudair
Sudija Vrhovnog šerijatskog suda i član Tijela učenjaka i hodža, Jerusalem, Palestina.
Šejh Prof. Ahmad Al-Kubaisi
Osnivač Udruženja uleme, Irak.
Prof. Joseph E. B. Lombard
Profesor Univerziteta Brandeis, SAD.
Nj. E. Šejh Mahmood As'ad Madani
Generalni sekretar Jamiat Ulema-i-Hind, Indija.
Prof. Dr. Abdul Hamid Madkour
Profesor islamske filozofije, Fakultet Dar al-Ulum, Univerziteta u Kairu, Egipat.
Šejh Mohamed Magid
Centar ADAMS, USA
Prof. Mohammad Mukhtar Al-Mahdi
Profesor islamskih studija, Univerzitet Al-Azhar. Predsjednik udruženja za šerijat, Egipat.

Imam al-Sadiq Al-Mahdi
Predsjedavajući državne stranke Umma, Sudan.
Šejh Ahmad Mamdouh
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.
Prof. Bashir Awad Marouf
Irački učenjak, pisac i historičar, Irak.
Mr. Bakkay Marzouq
Državna federacija muslimana u Francuskoj, Francuska.
Šejh Moez Masoud
Hodža, Egipat.
Prof. Mohammad Abdul Samad Muhanna
Savjetnik Reisul-uleme Al-Azhara, Egipat.
Šejh Mukhtar Muhsen
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.
Profesor Fathi Awad Al-Mulla
Stručnjak i savjetnik Udruženja islamskih univerziteta, Egipat.
Šejh Hussein Al-Obeidi
Šejh džamije Al-Zaytuna, Tunis.
Dr. Yasir Qadhi
Profesor islamskih nauka, Fakultet Rhodes, SAD.
Dr. Muhammad Tahir Al-Qadri
Osnivač Minhaj-ul-Qur'an International, Pakistan.
Šejh Mohammad Hasan Qarib-Allah
Muslimanski učenjak, Sudan.
G-din Abdul Hadi Al-Qasabi
Veliki Šejh sufijjskih tarika u Egiptu, Egipat.
Prof. Saif Rajab Qazamil
Profesor komparativnih pravnih nauka, Univerzitet Al-Azhar, Egipat.
Šejh Faraz Rabbani
Hodža i osnivač SeekersGuidance, Kanada.
Šejh Ashraf Sa'ad
Muslimanski učenjak, Egipat.
Šejh Dr. Hmoud Al-Sa'idi
Hodža. Podsekretar Ministarstva za Awqaf, Jemen.
Šejh Hasan Al-Šejh
Poglavar za religijska pitanja džamije Salah, najveće džamije u Jemenu, Jemen.
Šejh Mahmoud Al-Sharif
Predsjedavajući Udruženja šerifa u Egiptu, Egipat.
Nj. E. Šejh Abdullah al-Sheikh Sae'eed
Predsjedavajući Udruženja islamskih učenjaka u Kurdistanu, Kurdistan.
Dr. Mohamad Adam El Šejh
Izvršni direktor Sjevernoameričkog vijeća za fiqh, SAD.
Dr. Mohammad Sammak
Generalni sekretar Državnog odbora za hrišćansko-islamski dijalog, Liban.

Dr. Zulfiqar Ali Shah
Generalni sekretar Vijeća za fiqh u Americi, SAD.

Prof. Ismail Abdul-Nabi Shaheen
Podpredsjednik Univerziteta Al-Azhar. Zamjenik Generalnog sekretara Lige islamskih univerziteta, Egipat.

Dr. Omar Shahin
Generalni sekretar Federacije sjevernoameričkih imama, SAD.

Imam Talib M. Shareef
Predsjednik Nation's Mosque, Masjid Muhammad, SAD.

Dr. Ahmad Shqeirat
Član Federacije sjevernoameričkih imama, SAD.

Dr. Muzammil Siddiqi
Predsjedavajući Sjevernoameričkog vijeća za fiqh, SAD.

Dr. Muddassir H. Siddiqui
Član Sjevernoameričkog vijeća za fiqh, SAD.

Prof. Nabil Al-Smalouti
Profesor sociologije i bivši dekan Katedre za humanističke nauke, Univerzitet Al-Azhar, Egipat.

Nj. E. Prof. M. Din Syamsuddin
Predsjednik Muhammadiyah. Predsjedavajući Vijeća uleme, Indonezija.

Dr. Mohammad Tallabi
Muslimanski učenjak i predvodnik pokreta Tawhid und Islah, Maroko.

Inž. Salmann Tamimi
Osnivač muslimanskog udruženja Islanda, Island.

Šejh Na'im Ternava
Kosovski muftija, Kosovo.

Dr. Muhammad Suheyl Umar
Rektor Akademije Iqbal, Pakistan.

Mr. Mohammad Wadgiri
Predsjedavajući zajednice muslimana u Belgiji, Belgija.

Nj. E. Dato' Wan Zahidi bin Wan Teh
Bivši Muftija saveza malezijskih država, Malezija.

Dr. Amr Wardani
Vijeće za fetve, Dar al-Ifta, Egipat.

Prof. Muhammad Al-Mukhtar Wuld-Abah
Predsjednik Chinguitt Modern University, Mauritanija.

Šejh Muhammad Al-Yaqubi
Hodža, Sirija.

Šejh Mohammad Mustafa Al-Fakki Al-Yaqouti
Državni ministar, Ministarstvo za Awqaf, Sudan.

Nj. E. Šejh Muhammad Sadiq Muhammad Yusuf
Bivši Reisul-ulema Republike Uzbekistan, Uzbekistan.

Prof. Zaki Zaidan
Profesor šerijatskog prava na Fakultetu za pravne nauke, Univerzitet Tanta, Egipat.